

SOUŘADNICE JINÉHO SVĚTA

Vražedný úder pánů Andromedy, který měl vyhubit vše živé na Zemi pomocí „třetí zbraně“, byl odvrácen doslova v posledním okamžiku. Byl to admirál At-lan, kdo se stal zachráncem v nouzi nejvyšší - a Miras-Etrin, tvůrce plánu Mistrů ostrovů, utřil porážku.

Čelní představitelé Solárního impéria si však už byli vědomi, že další úder z Andromedy na sebe nenechá dlouho čekat. Když se pak objevila koule Slunečních inženýrů nad Kahalem, bylo jasné, že protiúder již není možné odkládat.

Atlan odletěl do mlhoviny Andro-Alfa a navázal spojení s Maahky, kdysi nepřáteli jeho národa na život a na smrt. Bylo dosaženo dohody a Pozemšťané se zavázali opustit Andromedu a zničit centrální transmitter.

„Sluneční peklo“, které způsobilo zničení transmitteru, donutilo Rhodanovo loďstvo stáhnout se. Pouze Gucky a hrstka Pozemšťanů zůstala v centru Andromedy. Dostali se na svět Slunečních inženýrů a navázali kontakt s těmito záhadnými energetickými bytostmi.

Myšob se měl postarat o to, aby Sluneční inženýři, kteří pracovali pro Mistry ostrovů, zanechali této práce a stali se spojenci Terry - ale myšlenky Slunečních inženýrů směřovaly k souřadnicím jiného světa...

1.

Zajatecký blok ležel hluboko pod povrchem a byl hermeticky oddělen od vnějšího světa. A to byl plášť planety Eyehoe II všechno možné, jen ne obyvatelný prostor. Nikdo tu nemohl existovat bez technických prostředků. Nikdo až na Sluneční inženýry.

Tyto asi metr vysoké kulovité bytosti žily z energie svých tří modrých, obřích sluncí, koupaly se v mořích roztaveného olova a nepřítomnost končetin nahrazovaly teleportací a telekinezí. Sluneční inženýři byli právě ti, kdo před padesáti tisíci lety vybudoval i transmitterový most mezi Andromedou a Mléčnou drahou na žádost Mistrů ostrovů - ten most, který Rhodan zničil před třemi týdny.

Během té akce byli major Redhorse a šest mužů jeho posádky zajati. Nyní se nacházeli na Hoelu v moci velitele centra Miharose, Tefroda narozeného na Tefě.

Bezelstní Sluneční inženýři byli zděšeni, když se to dověděli. Dosud pokládali Tefrody za své spojence, ale nyní pochopili, že jsou to brutální agresori. V tomto okamžiku to však majorovi nebylo nic platné.

Právě seděl na primitivní palandě, která mu už několik dní sloužila za židli, postel i místo odpočinku. V této malé cele trávil veškerý čas, když nebyl právě u výslechu. Na útěk nebylo ani pomyšlení, protože Miharos odebral zajatcům skafandry. Bez nich by na Hoelu, což bylo původní jméno Eyehoe II, Pozemšťan nepřežil ani vteřinu, protože průměrná teplota tam byla tři sta čtyřicet stupňů Celsia.

Šest jeho mužů bylo také po jednom rozmístěno v malých celách. Naštěstí zdi nebyly silné a major s nimi mohl navázat spojení klepáním. Museli být opatrní, aby to nepostřehly strážé, ale důležité informace si stačili předávat.

Redhorsovým sousedem vlevo byl nadporučík Helmut Vita, první důstojník zničené Korvety, napravo byl spojař Björn-sen. Sami si pomoci nemohli. Jejich jedinou nadějí, která jim zbývala, byli Gucky a Tronar a Rakal Woolverové, kteří snad za pomoci Slunečních inženýrů najdou nějakou příležitost - osvobodit je. Vyhledky však nebyly valné. Zajatecký blok i tefrodské město na povrchu byly zajištěny parapasty. Za těchto podmínek se sem Gucky nemohl teleportovat.

Ostatně zajatci ani nevěděli kde Gucky je. Redhorse už deset dní o myšobovi neslyšel. Ani o dvojčatech nic nevěděli, ačkoliv pouze oni mohli snadno proniknout do tefrodského města po energetických vlnách. Vždyť tito mutanti se mohli odhmotnit a využít libovolný energetický tok jako dopravní prostředek.

Na pravou stěnu někdo lehce zaklepal a Redhorse okamžitě vyslal signál, že slyší.

„Odvedli k výslechu Bulmera,“ telegrafoval poručík Björn-sen.

Redhorse věděl, co to znamená. Miharos měl velmi nevybíravé způsoby zacházení se svými nedobrovolnými hosty. Majorovi při tom pomyšlená přeběhl mráz po zadech.

„Bulmer to už dlouho nevydrží,“ vyklepával major. „Jestli použijí hypnoza-řízení, budou brzy vědět všechno, co potřebují, a mohou nás jednoduše zlikvidovat. Jsme si jisti životem jen dokud se od nás budou chtít něco dovědět.“

„Bulmer toho moc neví,“ odpovídal Björn-sen. „Hlavní jste tu vy, majore. Předpokládají, že víte všechno o taktice Perryho Rhodana.“

„Ve skutečnosti nevím o mnoho víc než Bulmer,“ konstatoval major.

„Přicházejí, končí,“ vyklepal Björn-sen.

To brzo přijdou pro mě, pomyslel si major. Zase mě posadí do toho kovového křesla, nasadí mi přilbu a začnou se svými nesmyslnými otázkami. Opět budu odpovídat jak jsem odpovídal a zase budu dostávat elektrošoky,

protože si budou myslet, že něco zamlčuji. Ve skutečnosti jsem jim však řekl skoro všechno, co vím, ale Miharos mi nevěří.

Miharos nevěřil, že by se Rhodan chtěl stáhnout z Andromedy. Transmitter už neexistoval, odezněly i kosmické bouře po zničení transmitteru, přesto bylo nebezpečné přiblížit se k centru sousední galaxie.

„Zajímalo by mě, jestli už Sluneční inženýři začali s opravou velkého transmitteru," ozval se z druhé strany nadporučík Vita.

Tohle by major také rád věděl. Vždyť podstatou jeho vynucené mise bylo právě přesvědčit energetické bytosti, aby přestali podporovat Mistry ostrovů a Tefrody.

„Jdou pro mě," oznámil Redhorse když uslyšel klapnutí pozitronického bezpečnostního zámku. „Ozvu se, až budu zpátky."

Kovové dveře se otevřely. V chodbě stali dva ozbrojení Tefrodi a tvářili se lhostejně. Už na první pohled bylo patrné, že patří k lidské rase. Mluvíli však jinou řečí. Komunikaci umožňovaly malé translátory, které vojáci nosili na prsou.

„Pojď s námi, Pozemšťane."

Redhorse vyšel do chodby. Tohle trvalo již deset dní. Nechávali jim pouze čas k jídlu a ke spánku, ale i toho nebylo mnoho. Nesnesitelné napětí se už jasně projevilo na majorově tváři, hluboké vrásky zbrázdily jeho obličej.

Velitel Miharos ho nikdy nevítal přátelsky, ale dnes se zdál být ve zvlášť mizerné náladě.

„Dnes mi povíte zbytek, Redhorsi," řekl chladně. „Jinak budu nucen uskutečnit své výhrůžky. Nechám vaše muže postřílet před vašimi očima."

„To vám nepomůže, Miharosi. Právě naopak."

„Jak Rhodan zničil transmitter?"

Redhorse si povzdechl. Na tuto otázku odpovídal již tucetkrát, ale Miharos ji kladl stále znovu. Major nechtěl opět podstoupit výslech v kovovém křesle a tak svou výpověď opakoval.

„Vyrobili jsme umělé slunce, které jsme vyslali směrem k transmitteru. Když obrovský shluk energie narazil na první ze šesti sluncí, došlo k obrovskému výbuchu, slunce se proměnilo v novu. Potom explodovalo, jedno po druhém, zbývajících pět sluncí. Řetězová reakce se však neomezila na slunce transmitteru, i když jsme to nechtěli. Explodovala slunce sousedních soustav. Rychlost tohoto procesu vysoce přesahovala rychlost světla. Zachránili jsme se útekem do lineárního prostoru. Pětirozměrná šoková vlna ale ovlivnila i lineární pohon. Na svém útěku jsme se setkali se třemi prchajícími Slunečními inženýry a zachránili je. Oni nám prozradili souřadnice této soustavy. To je vše."

„Vše?" opakoval podezřivě Miharos.

„A co ti dva muži z vašeho doprovodu, kteří zmizeli přímo před mýma očima? Vrátili se ke Slunečním inženýrům, sám jsem to viděl na obrazovce. Jak je to možné? Mezi městy Slunečních inženýrů a námi je blok, který teleporter není schopný překonat, jim se to však podařilo. Jak?"

To mu však Redhorse nemínil prozradit, protože dvojčata, kterým k přepravě stačily třeba rádiové vlny, byla jeho poslední nadějí.

„Třeba objevili mezeru ve vašem obranném systému."

„V tom systému nejsou mezery."

„Potom skutečně nevím."

„Víte dobře, že elektronické vyšetřovací metody nijak neprospívají zdraví," řekl Miharos s chladným úsměvem.

„Výsledky zanechávají trvalé následky. Rád bych vás toho ušetřil, ale dlouho čekat nemohu."

„Je to od vás milé," řekl posměšně Redhorse.

„Mýlíte se, majore," namítl ledově Miharos. „Jen bych rád, aby vás přivedli před popravčí četu v dobrém stavu, chtěl bych, abyste z toho něco měl. Konec konců, člověk umírá jen jednou. To vše v případě, že budete i nadále stejně zatvrzelý, samozřejmě."

Redhorse věděl o tefrodské brutalitě, ale toto prohlášení jim otrásl. Od Miha-rose žádnou milost čekat nemohl.

„Co Rhodan zamýšlí?" zeptal se Miharos po krátké odmlce. „Nezničil přece transmitter, aby Andromedu opustil. To nedává smysl. Mluvte, Mistrí ostrovů to chtějí vědět."

„Chtějí vědět víc než vím."

Miharos to tedy zkusil jinak. „Poslyšte, majore, vaše situace je beznadějná a vy vystavujete sebe i své lidi zbytečnému nebezpečí. Když mi všechno řeknete, nechám vás všechny na pokoji. Oznámím výsledek Mistrům ostrovů a je docela možné, že vás propustí. Dostanete loď a budete s ní moci dělat, co budete chtít. Přátelství s Mistry ostrovů se rozhodně vyplatí."

„Vyplatí se to především vám. Pochybuji však, že by se jim líbilo, kdybyste nás nechal zavraždit. To není v jejich stylu."

„Máte pravdu," zcela klidně souhlasil Miharos. „Jinak byste byli už dávno po smrti."

Dveře se otevřely a vstoupil nějaký důstojník. „Co je?" zeptal se zlostně Miharos, který byl nerad rušen.

„Jednička s vámi chce mluvit, veliteli."

„Už jdu," řekl Miharos a kývl na oba strážné. „Dávejte na něj pozor."

Jednička byl nejvyšší mezi Mistry ostrovů, Velký šéf. On dával rozkazy, kdysi ho poslouchala celá Mléčná dráha a on byl pánem Andromedy.

Co asi chtěl Miharovovi?

Velitel centra se vrátil brzy, ale z jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

„Pro dnešek to stačí," prohlásil stále stejným tónem. „Do zítřka si můžete všechno rozmyslet. Potom už mi dojde trpělivost. Odved'te ho!"

Redhorse se zvedl. Byl rád, že dnes nedošlo na parapsychologický výslech. Po návratu do cely okamžitě informoval své sousedy. Poručík Bjórnsen měl mnohem horší zprávy.

„Bulmer je na konci sil. Byl vyslýchán velmi tvrdě, ještě jeden takový výslech a přijde o rozum," vytůkal majorovi.

Desítky tisíc let už žili Sluneční inženýři ve svých podzemních městech, která neměla nic společného s lidskou představou o městě. Tvořily je pouze kilometry dlouhé chodby s četnými kratšími odbočkami. To byly příbytky, neměly však dveře ani nábytek, jen u stropu byl náboženský symbol tohoto národa: tři umělá modrá slunce. Kromě toho byla obydlená vybavená koupelnou či spíše bazénem vyhloubeným ve skále a naplněným tekutým olovem poněkud studenějším než teplota prostředí, tj. asi tři sta třicet stupňů. Byly tu i rozlehlé prostory, které sloužily ke shromážděním.

Bratři Woolverové a Gucky dostali k dispozici opuštěnou spojovací centrálu a Sluneční inženýři v ní snížili teplotu na - pro lidi přijatelnou míru - třicet stupňů Celsia.

„Už něco začínají chápat," prohlásil Gucky a rozeplul si ochranný oděv. „Podnikl jsem malou procházku a navštívil jejich shromáždění."

„Ale osvobození Redhorse a jeho druhů není na pořadu," zamumlal Rakal.

„Neříkej," protestoval Gucky. „Už prolomili parahráz Tefrodů. Vždyť nás zásobují ze skladů Tefrodů."

„Ale skladiště nejsou chráněna parahrá-zí," připomněl Rakal.

„To ano, ale jsem si jistý, že jsou i další místa ve městě Tefrodů, která nezajistili. Pouze zajatecký blok a velitelství jsou bezpečně zajištěné. Ale možná se dá proniknout i tam."

„Kdyby se Sluneční inženýři konečně rozhodli otevřeně vystoupit proti Tefro-dům, neměli bychom tyhle starosti."

„Co ale mají dělat?" hájil je Gucky. „Nemají žádné zbraně a je to ten nejmírumilovnější národ, jaký jsem kdy viděl. Jsou ještě tak schopni vypovědět Tefro-dům přátelství, a Schi mi prozradil, že to také učiní."

Schi byl jeden ze tří inženýrů, jejichž hosty byli. Zachránili ho spolu s Mo a Relem před zkázonosnou kosmickou bouří.

„Doufám, že brzy. Už je skutečné nejvyšší čas."

„Rozhodující shromáždění se bude konat ještě dnes," informoval Gucky. „Nebyl jsem sice pozván, ale zúčastním se."

„My také," řekl Tronar, ale Gucky zavrtěl hlavou.

„To nepůjde, Tronare. Schi to výslovně zakázal. I mně to chtěl vymluvit, ale přece jen půjdu, abych věděl, co se bude dít."

„Proč vlastně další shromáždění?"

„Mají přiletět všichni Sluneční inženýři z Hoelu. Bude to poprvé po mnoha tisících letech, že se opět všichni shromáždí."

Tronar se tvářil vyjeveně. „Schi ale říkal, že je jich asi dvacet milionů! Nemohou se přece vejít do žádné haly!"

„Zapomínáš na třetí rozměr, Tronare. Energetické koule se přece nemusí tlačit na zemi, mohou se vznášet ve stovkách vrstev nad sebou. Jejich haly také nejsou jen plošně velké, ale také velmi vysoké. Do nich se vejdou miliony takových koulí."

„Věřím ti. Je tu však ještě něco: nezapomněl jsi na tip, který ti dal tefrodský kapitán Gerlachos, náš přítel? Nezapomněl jsi na něj?"

Gerlachos jim již pomohl, udělal vždy všechno, co bylo v jeho silách. Pomáhali si navzájem v extrémních podmínkách kosmického víchru. Miharos o tom samozřejmě nic nevěděl. Museli proto být opatrní, aby Gerlachose neohrozili.

„Říkal jenom, že hlavním úkolem velitele na Hoelu je držet Sluneční inženýry na uzdě. K tomu má použít veškeré prostředky. V souvislosti s tím mě něco napadlo."

„A co? Dosud jsi se o tom nezmínil ani slůvkem."

„Protože by to bylo předčasné. Teprve až Sluneční inženýři zaujmou jasnou pozici, pak si promluví s Miharosem a dám mu ultimátum. Buď pustí zajatce, nebo už Sluneční inženýři pro Mistry ostrovů nehnou ani prstem, tedy obrazně řečeno."

Tronar a Rakal se na sebe podívali a pak jako na povel přikýkli. „Je to dobrý nápad, ale nebude to nic platné, jestliže budou Redhorse a ostatní už po smrti."

Gucky se podíval na hodinky a konstatoval: „Shromáždění začne až za pět hodin, mám ještě čas pokusit se proniknout k Redhorsovi.“

„Už jsi se o to pokoušel desetkrát," poznamenal skepticky Rakal.

„Tentokrát to zkusím jinak," ujistil ho Gucky a zmizel.

„Stejně jsme v bryndě," poznamenal Tronar.

„Ale nic to není proti tomu, jak je na tom Redhorse," zasmušile dodal Rakal.

Gucky se teleportoval nejdřív na povrch planety. Tefrodská rádiová stanice, kterou obývali, byla původně na povrchu,

ale postupně byla zasuta dalšími vrstvami, nástavbami a přístavbami.

Myšob se zhmotnil na ploché střeše mrakodrapu. Na obloze nad ním zářila dvě modrá slunce, třetí osvětlovalo druhou stranu planety. Hoel byl druhou planetou a obíhal kolem těžiště tří sluncí, tvořících rovnoramenný trojúhelník. Díky tomu tu nikdy nebyla noc.

Vzduch se chvěl v nesnesitelném žáru a bez přestání vytvářel klamné obrazy. Gucky si na to však už zvykl a ani ho to nerušilo. Díval se směrem ke kosmodromu, kolem kterého se táhlo tefrodské město. Někde tam byli i zajatci, kteří zatím marně čekali na vysvobození.

Dalším skokem se Gucky dostal až ke skutečnému městu. Na vlastní kůži se přesvědčil, že parahráze jistily pouze správný úsek. Ani kosmodrom nebyl zabezpečen, protože tam přistávaly lodě Slunečních inženýrů.

Na kosmodromu panoval obvyklý ruch všedního dne: hlídkové lodě přistávaly a odlétaly. Gucky by rád věděl, co právě teď dělá jeho přítel Gerlachos. Je ještě ve flotile, která hlídkuje u Hoelu, nebo je už někde daleko v kosmu?

Kdyby se podařilo osvobodit Redhorse a jeho muže, už by snad nebyl takový problém zmocnit se nějaké tefrodské lodě a odletět s ní. Lodě Slunečních inženýrů byly pro tento účel nepoužitelné, protože neměly žádný pohon, pohybovaly se teleportační silou těchto podivných energetických bytostí a to vždy jen do vzdálenosti deseti milionů kilometrů při jednom skoku.

Gucky se soustředil na jedno místo na kosmodromu a skočil. Zhmotnil se uprostřed nějakého hangáru a okamžitě musel udělat další, mnohem kratší skok, aby se dostal ze zorného pole personálu.

V rozlehlé hale panoval čilý ruch. Stály tu v řadě kulovité tefrodské lodě, všechny připravené ke startu. Gucky se ukryl mezi bednami s náhradními díly a sledoval provoz. Translátor nepotřeboval, protože mohl rovnou číst myšlenky všech Tefrodů. Jistě potíže měl pouze s jejich utříděním, protože se nezaměřil na jednoho z nich. Podle očekávání na zajaté Pozemšťany nikdo nemyslel, všichni měli dost vlastních starostí.

Jeden důstojník technické služby zůstal stát docela blízko. Zřejmě tu měl dozor, ale v myšlenkách se prací nezabýval. Trápilo ho, že je jeho manželka nespokojená a přičítal to tomu, že ho poslali na tuhle ztracenou vartu. Tím mu přišli na mysl Sluneční inženýři, které z celé duše nenáviděl, zejména proto, že na nich byli Tefrodi v některých ohledech závislí. Inženýři byli velmi důležití pro Mistry ostrovů, kteří potřebovali, aby jim znovu vybudovali transmitter. Oni se však zdráhali a Mistři ostrovů dávali vinu Tefrodům. Tefrodi tedy museli těm koulím, jimiž hluboce pohrdali, vycházet vstříc ba jim přímo podlézat.

Důstojník se v myšlenkách opět vrátil ke své ženě a Gucky ho pustil ze zřetele, rodinný život Tefrodů ho v nejmenším nezajímal. Ale velice ho potěšilo, že Sluneční inženýři dělají Tefrodům starosti. Věřil, že jim brzy přerostou přes hlavu.

Trochu stranou stála štíhlá loď, sotva padesát metrů dlouhá. Podle tvaru a motorů Gucky poznal, že se jedná o loď s lineárním pohonem. Byla však neobvyklé malá a určitě velmi rychlá. Skupina techniků prováděla

prohlídku, další skupina nakládala zásoby. Pracovní skupiny Guckyho nezauly; zajímal se jen o loď samotnou. A to byla velká chyba. Kdyby nahlédl do myšlenek techniků, dověděl by se nejvyšší důležité věci.

Pronikl do lodi a pokusil se spojit s Redhorse telekomem. Nikdo neodpovídal a z toho poznal, že zajatcům odebrali ochranné obleky. To plánovaný útek ještě víc komplikovalo, znamenalo to, že se se zajatci bude muset teleportovat jedine do klimatizovaného prostoru.

Gucky ještě chvíli prováděl špionáž v hangáru a poté, co neúmyslně k smrti vyděsil jednoho prostomyslného montéra, když se zhmotnil kousek od něj, raději se teleportoval na přistávací plochu. Nevadilo mu, že si ho Tefrodi všimnou. Zapnul v ochranném oděvu teplotní regulaci a aktivoval energetický ochranný štít a klidně se šinul kolem strojů na startu, jako kdyby byl Tefrod, ačkoliv tak věru nevypadal.

Brzy si ho všiml strážný v černé uniformě a vykročil k němu s odjištěnou zbraní. Byl odhodlán ho zabít, kdyby se pokusil o útek, to myšob snadno vyčetl z jeho myšlenek. Gucky počkal, dokud nedošel skoro až k němu a potom se teleportoval. Strážný zůstal nechápavě zírat na místo, kde ten podivný tvor stál. Byl zvyklý na teleportaci Slunečních inženýrů, ale ještě nikdy neviděl, že by to dokázala bytost z masa a kostí. Proto událost okamžitě hlásil Miharosovi.

Miharos to odbyl chladným úsměvem. Byl si svou věcí a svými zajatci jist. Příliš jist.

Shromáždění Slunečních inženýrů začalo. Schi sice nechtěl, aby se Gucky zúčastnil, ale nakonec ho přece jen ukryl v jednom výklenku obrovské haly. Jeho myšlenkové impulsy sice inženýři zachycovali, ale věděli, že je na stanici a tak to nevzbuzovalo podezření pokud by ho přímo v hale neobjevili.

V hale bylo shromážděno dvacet milionů koulí, něco ani vzdáleně podobného Gucky v životě neviděl. Měl dojem, že je v nitru slunce. Jednotlivé koule nerozeznával, vnímal jen všudypřítomné nesmírně intenzivní světlo, před nímž ho dostatečně nechránil ani speciální filtr, který si nasadil na přilbu. Také jeho ochranný oděv jen stěží zvládal žár a vnější senzory měření teploty selhaly.

V prvním okamžiku naprosto ztratil orientaci v obrovském množství mentálních impulsů, které se přes něj valily. Rozeznat v tom chaosu jednotlivé impulsy bylo naprosto vyloučené. Po pár minutách se musel od té laviny oddělit mentálním blokem, prostě to už nevydržel.

Tři koule zaujaly místo v jeho bezprostřední blízkosti. Museli to být Schi, Mo a Rel. Gucky jen trochu pootevřel mentální blok a zachytil Relovu zprávu.

„Nikdo tě nepozoroval. Teď bude mluvit Chron, říkáme mu Starý. Pamatuje příchod cizinců z jiné galaxie, první kontakty. Sám se podílel na budování prvního transmiteru pro ně.“

Gucky neodpověděl. Myšlenkový chaos byl náhle vystřídán „tichem“. Všichni přepnuli své mentální schopnosti na příjem, aby mohli vyslechnout Starého, kterému muselo být více než padesát tisíc let.

Lokalizovat Chrona se Guckymu nepovedlo, i když jednotlivé koule začínal rozeznávat. Starý byl ztracen někde v jejich mase. Jeho slova však nikdo nerušil.

„Shromáždil jsem vás, abych vám předložil návrh, který již dlouho čeká na své uskutečnění, ale čas tomu nikdy nepřál. Velké Matky nás volají a my musíme odpovědět na jejich volání, přátelé.“

Nápor jásavého souhlasu Guckyho až vyděsil a myšob se zase musel odclonit, aby ten jásot vydržel. Zřejmě šlo o dávnou tužbu Slunečních inženýrů. Trvalo dlouho než jásot „utichl“ a Chron mohl pokračovat.

„Před příchodem cizinců jsme žili klidně v naší galaxii. Putovali jsme po hvězdách a planetách, ale nikde jsme nenalezli vyšší formy života, nikde jsme nenalezli své bratry. Porodila nás Velká Matka a jednoho dne se do ní budeme muset vrátit, abychom dosáhli poslední a nejvyšší formy života. Nuže, přátelé, ten den je blízko.“

Nový nápor nadšení Guckyho málem připravil o rozum a donutil opět k obranným opatřením. Zhrozil se však i obsahu Chronova poselství. Řekl si však, že ho možná špatně chápe a rozhodl se vyslechnout projev do konce.

„Později přišli jiní cizinci, byli přátelští a pomohli nám. Poučili nás, jak můžeme zdokonalit naši techniku, i když nemáme žádné údy jako oni. Chtěli, abychom zlikvidovali velký transmitter, z něhož se vynořili, a my jsme to udělali.“

Tentokrát byl jásot o poznání menší.

„Nyní nastává čas, abychom se připravili na Velký Den. Organické bytosti již nepotřebují naši technickou pomoc. Po desítky tisíc let jsme byli služebníky, ač jsme to nevěděli. Kdosi využíval naše schopnosti. Byli jsme nástrojem v rukou dobyvatelů bez svědomí, kteří zotročovali jiné živé bytosti. My jsme tomu napomohli a tím jsme se provinili. Těch sedm Pozemšťanů, kteří Tefrodi uvěznil, říkalo pravdu. Náš malý přítel porostlý srstí říkal pravdu. Shi, Mo a Rel říkali pravdu. Dnes už to víme. Přišel den, kdy musíme učinit konečné rozhodnutí...“

Nyní jásot překonal všechny předchozí výbuchy nadšení. Gucky to plně nechápal, zřejmě to nějak souviselo s náboženstvím Slunečních inženýrů, jedno mu však bylo jasné: znamenalo to konec spolupráce s Tefrody a s Mistry ostrovů, znamenalo to, že už nikdy nebudou schopni vybudovat transmitterový most do Mléčné dráhy. Jediný zbylý transmitter byl pevně rukou Pozemšťanů.

Gucky pocítil nesmírnou úlevu. Jeho akce se vyplatila, i když stála čtrnáct lidských životů. Ty oběti nebyly marné, zabránily invazi z Andromedy, možnému zpusťování Mléčné dráhy.

„Dnešním dnem počíná nejslavnější čas naplnění,“ pokračoval Chron. „Hmota a tvar ztrácí svůj význam, pouze energie, z níž jsme vzešli, je podstatná. Naše Matky nás volají a my budeme následovat jejich volání. Opět do nich vstoupíme a s naší pomocí budou žít miliony let, slabý to vděk za to, co nám poskytli - život!“

Jásot nebral konce, i když se tisíce, ba miliony koulí již teleportovaly. Po deseti minutách se sál vyprázdnil. Jen Schi zůstal.

„Dlužíme vám určité vysvětlení,“ sdělil telepaticky Guckymu, „teleportuji se s vámi.“

Rakal a Tronar už na Guckyho netrpělivě čekali, ale když se Gucky a Schi objevili, jejich čekání nebyl konec. V opuštěné centrále se odehrávalo něco, čemu nerozuměli. Schi se vznášel u stropu a komunikace byla, pokud byla, neslyšitelná.

„Vysvětlíš nám, o co vlastně jde?“ zeptal se konečně Tronar.

„Patrně nějaký náboženský obřad,“ odpověděl Gucky. „Vyznávají Velké Matky, tedy slunce, ke kterým se nyní mohou vrátit...“

Gucky se náhle zarazil a podíval se na Tronara. Jeho pohled nebyl tázavý, ale zděšený. „Přece tím nechceš naznačit...“

„Jak jinak si chceš vyložit návrat k Velkým Matkám?“

„Schi, řekni, že se Tronar mylí, přece se nechcete nechat pohltit svými slunci?“ obrátil se Gucky telepaticky na svého přítele.

„Věřili jsme, že to pochopíš. Musíme se jednoho dne vrátit, jen to musí být v ten správný čas. Nyní ten čas nadešel.“

Gucky s hrůzou myslel na to, co způsobil jeho výlet do soustavy Tří Matek. Letěl sem aby přesvědčil inženýry, že není dobré budovat nový transmitter, a co způsobil? Čtrnáct lidí zahynulo, Redhorse s dalšími šesti je v zajetí a celá rasa hodlá spáchat kolektivní sebevraždu. Musí tomu zabránit!

„Nerozumím tomu, Schi. My, organické bytosti, jsme také zrozeni matkami a jednoho dne je musíme následovat. To ale neznamená, že dobrovolně ukončíme svůj život. Jednoho dne zemřeme, ale my čekáme až se to stane.“

„My jsme také čekali desítky tisíc let. V čem je rozdíl?“

„Vy čekáte na zvláštní příležitost, my na to, až vyprší náš čas. V tom je rozdíl.“

„Není, náš čas vypršel. Ty sám jsi nám to ukázal. Vždycky jsme věřili, že konáme dobro, nyní jsme poznali, že jsme sloužili zlu. Pomáhali jsme jiným zvětšit jejich moc, která nesloužila živým bytostem Všehomíra. Nechceme být nuceni dále sloužit zlu.“

„Nikdo vás nemůže nutit, Schi.“

„Ale ano. Existuje takový prostředek. Mistři ostrovů uvězní tisíce Slunečních inženýrů. Izolují je, zastaví jim přísuv energie. Všichni však budeme volní v okamžiku, kdy se vrátíme k Matkám. To ty nikdy nedokážeš pochopit.“

„Nechci věřit, Schi, že celá rasa, která dokáže tak velkolepá technická díla, se rozhodne pro sebevraždu. Řekni mi, co mám udělat, abych tomu zabránil...“

„Nemůžeš tomu zabránit. Chci abys pochopil, že nezemřeme. Třeba kus uhlí, když se přemění v energii, sice už není vidět, ale ta energie dál vykonává práci, je užitečná a trvá. Uhlí se prostě promění. Nazveš to snad sebevraždou uhlí?“

„Ano, už to není uhlí, uhlí už neexistuje.“

„Ale ano, existuje, jen v jiné podobě“. Tak je to i s námi. Návrat je něco neodvolatelného, ale není to konec.“

Gucky marně hledal slova. Cítil se bezmocný, nevěděl, co by měl říci a viděl, že dvojčata jsou stejně bezradná. Rozhodnutí Slunečních inženýrů se rozcházel s náboženskou tradicí a nezapadalo ani do přirozeného koloběhu zrození a zániku. Bylo technicky podmíněno.

Když Gucky přetlumočil celou svou rozmluvu, Tronar řekl: „Nemůžeme zvrátit rozhodnutí této rasy. Povstala z energie a touží se do čisté energie vrátit, možná se chtějí zbavit toho těla, té koule. Třeba se promění ve světlo, které bude putovat vesmírem. Nevíme to a nikdy to nebudeme vědět. A nemůžeme to ani pochopit.“

„Nechci jim vymlouvat etické zásady jejich rasy, nerozumím jim, ale to není moje věc,“ vzrušeně namítal Gucky. „Chci jim pouze zabránit v sebevraždě nebo proměně, prostě chci aby i dále žili tady, v soustavě Tří Matek. Chtěl jsem pouze vyděsit Miharose, nic víc. Vůbec jsem netušil, co všechno se může stát...“

„Tefrodi budou naším rozhodnutím překvapeni,“ sdělil Guckymu Schi a myšob zaznamenal jistou škodolibost v tom, jak na to inženýr myslel. „Řekneme jim to.“

Navzdory svému rozčilení se Gucky rychle přeorientoval, když pochopil, že rozhodnutí inženýrů nezmění. Opět se soustředil na úkoly v zájmu Pozemšťanů a zejména na osvobození pozemských zajatců.

„Ještě to Tefrodům neříkejte, prosím,“ požádal Schiho. „Dejte mi možnost je, řekněme, varovat předem. Chci, aby si mysleli, že ještě není přijato konečné rozhodnutí a že závisí také trochu na nás. Třeba se mi podaří osvobodit zajatce.“

„Ale jak?“

„Na tu myšlenku mě přivedl jeden Tefrod. Mistři ostrovů jsou závislí na vaší pomoci a Miharos dostal rozkaz vycházet vám vstříc. Jestliže odmítnete další spolupráci, Mistři ostrovů potrestají velitele na Hoelu a já si nemyslím, že by o to Miharos stál.“

„Už rozumím,“ odpověděl Schi. „Velký den tedy ještě nenadešel. Dodáme ti dost energie, abys mohl navázat spojení

s Miharosem, ale buď opatrný. Už jsme se přesvědčili, že Tefrodi jen zřídka drží své slovo.“

„mě to říkat nemusíš, vždyť právě já jsem vás o tom musel přesvědčit, a nebylo to snadné. Kdy budu moci navázat spojení a dát Miharosovi ultimátum?“

„Ještě dnes. Teď se musím vrátit, bude se konat ještě mnoho shromáždění, abychom se připravili na nadcházející velký den naší rasy, kdy se zbavíme těl a po nepředstavitelně dlouhém čekání dojdeme naplnění. A za to vděčíme jen vám, jinak bychom možná čekali ještě další tisíce let.“

Gucky raději mlčel a koule zmizela. V místnosti se okamžitě citelně ochladilo. Gucky se sklesle posadil na hromadu příkrývek.

Tronar tušil, co se v citlivém malém stvoření děje, přistoupil k němu a položil mu ruku na rameno: „Není to tvoje vina, pokud se o nějaké vině vůbec dá mluvit. O těchto zvláštních bytostech vlastně nic nevíme a mohli bychom se dopustit chyby, kdybychom je chtěli měřit našimi měřítky. Pro nás je smrt něco definitivního, ačkoliv i v našem případě se jedná pouze o proměnu, jaké podléhá každá hmota. Co víme o duši, duchovní substanci,

kteřá je v každé inteligentní bytosti? Ta přece nemůže zmizet jako zmizí tělo v procesu proměny. Ta substance se osvobozuje od těla stejně jako se od něho touží osvobodit energie Slunečních inženýrů. Rozumíš mi, Gucky?" „Co na tom záleží, jestli ti rozumím nebo ne?" zeptal se zamračeně Gucky. „Moje vina ale určitě bude, když už nikdy nebudeme mít mezigalaktický transmitter. Kdo by ho vybudoval, když tu nebudou Sluneční inženýři?" „Sotva pomine jedna starost, přijde druhá," poznamenal Rakal. "Dokazuje to, že na tu první jsi už zapomněl." „Protože mám ještě třetí," kontroval Gucky. „Jestliže ty energetické koule budou jednat příliš rychle, nestačíme včas osvobodit Redhorse."

2.

Po patnácti hodinách Redhorse znovu odvedli k výsledku. Na strážných nebylo poznat, zda se během té doby něco stalo. Měli nehybné obličejy a neřekli ani slovo, vystačili s pouhými gesty.

Velitel Miharos je očekával na velitelském stanovišti, odkud po svém řídil život na Hoelu. Zde se sbíhaly všechny informační toky, které spojovaly Tefrody v daném sektoru a byla tu hyperrádiová stanice, ovšem v sousední uzavřené místnosti, protože stanice přijímala rozkazy Mistrů ostrovů.

Miharos se na Redhorse usmál a ukázal na židli. „Posaďte se, majore. Doufám, že dnes bude naše rozmluva probíhat lépe než dosud. Musíte pochopit, že to prospěje především vám a vašim lidem, když mi vyjdete vstříc. Copak byste se také nechtěl ode mne všechno dovědět, kdybych já byl vašim zajatcem? A to všemi prostředky?" „Asi ano, ale rozhodně ne všemi prostředky," odtušil Redhorse a posadil se.

„O to se nebudeme přít. vy víte, co od vás chci. Proč jste sem přiletěli a co zamýšlí Rhodan? Musím o tom zpravit Mistry ostrovů. Jsou už netrpěliví. A z tohoto důvodu bude třeba upravit pravidla jednání s vámi. Budou nepříjemnější, majore."

„Řekl jsem vám všechno, co vím, veliteli."

Miharos si povzdechl, jako kdyby nerad dělal to, co musí udělat, a pokynul oběma strážným u dveří.

„Tak to zase zkusíme s technikou, majore. Váš mozek nemůže už dlouho vzdorovat takové zátěži. Nakonec vás to zlomí a vy mi prozradíte úplně všechno. Jste důstojník a jako takový jistě víte o plánech svého nejvyššího velení."

Redhorse nepovažoval za nutné pokračovat v této neplodné diskusi, vstal a beze slova se nechal odvést. Místnost pro výsledky byla také hned vedle. Miharos vstal, aby ho následoval, ale vtom zazvonil aparát na stole. Velitel zapnul přístroj, strážní se zastavili ve dveřích. Redhorse se otočil, viděl však pouze Miharosova záda. Potom se rozsvítila jedna z obrazovek.

Redhorse zalapal po dechu. Na obrazovce byl Gucky.

Miharos chvíli zíral na obrazovku, pak se chopil translátoru a zapnul ho.

„Co chceš, ty trpaslíku?"

Vždycky tak oslovoval Guckyho a dával mu tím najevo, že ho nebere vážně. Pokračoval v tom i potom, co zjistil, že je teleporter a rezignoval na jeho pronásledování. Teleporteři nebyli na stanici, kde se pohybovali Sluneční inženýři, vzácní.

„Ten trpaslík ti přijde ještě draho, tluchubo," vztekle zaječel Gucky, kterého nic nerozčílilo tak, jako když ho někdo nebral vážně. „Jak se vede zajatcům?"

Miharos byl v dobré náladě a tak Redhorsovi pokynul a vybídl ho: „Jen sem pojdte, majore, a řekněte svému komickému příteli, jak se vám vede. Dělá si starosti o vaše zdraví."

Redhorse však tušil, že se nejedná jen o zdraví zajatců. Gucky měl určitě nějaký plán, když se spojil přímo s Miharosem. Musel být proto opatrný.

„Nám se vede dobře, Gucky. Vyslychají nás, ale nemůžeme říci víc, než víme. Bulmer se nervově zhroutil, pozitronický výslech..."

„Žádné podrobnosti," utrl se na něj Miharos.

„...je vyčerpávající," dokončil Redhorse.

Myšob přikývl a znovu se obrátil na Tefroda. „Tak mě teď poslouvej, veliteli centra. Myslíš jsi, že jsem směšný trpaslík, ale mylíš se! Já jsem obr a hrdina. Doplatíš na to, že jsi mě podceňoval. Zkrátím to: okamžitě propust' zajatce a ušetříš si mnoho nepříjemností."

Miharos se šíleně rozchechtal. „Cože mám? Propustit zajatce? Ty mi vyhrožuješ?"

„ne, předkládám ti ultimátum."

„Ultimátum? No to je k popukání!"

„Teď dávej dobrý pozor! Mistři ostrovů ti dali rozkaz, aby ses především staral o to, aby Sluneční inženýři zůstali vašimi přáteli, protože bez nich nebude žádný nový transmitter, který teď nutně potřebují, že?"

Miharos zaváhal, ale pak to připustil.

„Tak ti oznamuji, že žádný Sluneční inženýr už nebude pro vás budovat nový transmitter ani provádět opravy na existujících, pokud do pěti hodin nepropustíš zajatce. Sděl to Mistrům ostrovů. Co myslíš, že s tebou udělají?" Miharos smrtelně poblehl a trochu couvl.

„Mě neoblafeš, trpaslíku," vysoukal ze sebe za okamžik. „Mám zmocnění zacházet se zajatci podle svého

uvážení..."

„Tím lépe, můžeš je tedy propustit," skočil mu do řeči Gucky.

„Ani mě nenapadne."

„Také dobře. Řeknu ti, co se potom stane: Sluneční inženýři se vrhnou do tří modrých sluncí a promění se v ryzí energii, odvrhnou svou kulovitou formu. Potom už nevybudují žádný transmitter i kdyby chtěli. V celé Andromedě nezůstane jediný Sluneční inženýr a vy se můžete jít se svými transistory vycpat. Teď už tomu rozumíš?"

Ani Redhorse nevěděl, zda Gucky blufuje nebo mluví pravdu. Viděl však, že na Tefrody ta zpráva mocně zapůsobila. Aspoň na Miharose docela jistě. Věděl, co ho čeká, pokud Sluneční inženýři přestanou sloužit Mistrům ostrovů. Bylo naprosto jedno, co si o nich Mistři ostrovů - a tím spíše Miharos - myslí. Byli nepostradatelní a on měl zabránit roztržce s nimi.

„Málem jsi mě polekal, skřčku, dovedeš tak krásně vykládat pohádky," řekl konečně Miharos s nuceným úsměvem. „Jen mi vysvětli, proč by celá rasa měla spáchat sebevraždu kvůli tomu, že držím v zajetí pár Pozemšťanů? Řekni mi to a pak ti snad uvěřím."

„Přísahám, že je to pravda!" řekl neobvykle vážně Gucky. „Máš na to pět hodin, potom začne katastrofa. Během pěti hodin se stačíš domluvit s Mistry ostrovů. Ale pamatuj: pět hodin a ani o minutu déle. Můžeš se se mnou kdykoliv spojit na tomhle aparátu, ale nepokoušej se mě dostat. Víš, že jsem teleporter, mě nechytíš."

Obrazovka pohasla. Miharos se pomalu otočil k Redhorsovi a zeptal se ho: „Co si o tom myslíte vy, majore?" V Redhorsově obličeji se nepohnul ani sval.

„Už na počátku jste se dopustil velké chyby, veliteli, podceňoval jste Guckyho, to je jeho jméno. Je to nejdůležitější Rhodanův spojenec. Mluví-li tak, znamená to, že za ním Sluneční inženýři skutečně stojí a svůj úmysl uskuteční."

„Nesmysl!" vybuchl Miharos. „Žádná rasa nespáchá sebevraždu není-li k tomu donucena.

Odved'te ho do cely, musím přemýšlet."

„Promluvte s Mistry ostrovů," poradil mu Redhorse na odchodu.

Okamžitě po návratu do cely odvyšlal svým sousedům: „Gucky předložil Mi-harosovi ultimátum. Do pěti hodin nás má propustit. Věřím, že naše útrapy brzy skončí."

Gucky byl zase v tomtéž výklenku jako minule. Tentokrát však bylo shromáždění nesrovnatelně méně početné - v obrovské hale se vznášelo jen asi pět tisíc Slunečních inženýrů.

„Samozřejmě nikdo z nás nejedná tak, jak jen sám považuje za správné. Směrodatné jsou závěry společenství. Ne všichni je však vždy považují za opravdu moudrá a správná," vysvětloval Schi. „ty, kteří se tu shromáždili, bych nenazval rebely, chtějí však uspořádat návrat k Velkým Matkám. Považují za chybu otálet s tím a navíc jsou z rýze fyzikálních důvodů proti tomu, aby se návrat uskutečnil najednou."

Gucky se nemohl vyznat ve změní mentálních impulsů, které zachycoval, a musel se tedy soustředit pouze na komunikaci se svým přítelem.

„Proč nechtějí trochu počkat? Dal jsem Miharosovi ultimátum, které vyprší už za čtyři hodiny. Jestliže začnou jednat dříve, zhatí to můj plán."

„Jestli se těch pět tisíc inženýrů usnese na dřívějším návratu, oznámí to Chronovi a bude s ním ještě jednat. Bránit jim v tom nikdo nemůže, protože o návratu je již rozhodnuto, je to hotová věc. Termín však ještě není pevně stanoven."

„Jaké fyzikální důvody uvádějí na podporu svého stanoviska?" chtěl vědět Gucky.

Tato otázka zřejmě Slunečního inženýra skutečně pálila. „Nikdo nezná Matky lépe než my. Jen my dovedeme usměrňovat jejich energii a využívat ji. A jen my víme, jak citlivé mohou být. Jejich proměny jsou velice pomalé a řídí se přísnými fyzikálními zákony. Ani my však nevíme přesně, co se může stát, dojde-li k nepředvídatelné události. Možná, že se promění v energii nikoliv během milionů let, ale třeba během několika dní či hodin. Víš, co tím myslím?"

Gucky dlouho mlčel. Blokoval všechny vnější impulsy a snažil se přeložit Schiův výrok do jazyka vědy. Po dlouhé úvaze dospěl k názoru, že těchto shromáždění pět tisíc „rebelů" je patrně skutečně moudřejší než Chron a valná hromada všech Slunečních inženýrů. Kdyby se vrhli do tří modrých hvězd všichni najednou, bylo dosti pravděpodobné, že dojde ke katastrofě nevídaného rozsahu.

„Myslím, že ti rozumím," odpověděl Schiovi. „Možná, že mají pravdu. Přesto

by bylo lepší, kdyby počkali než dostanu odpověď od Miharose. Kdyby odmítl propustit zajatce, mohla by jejich akce působit jako varování, i když se mi svírá srdce, když pomyslím, v čem by spočívalo."

„Měl bys už pochopit, že pro nás to není smrt, ale naplnění pradávného snu. Říkej tomu třeba metamorfóza a netrap se tím."

To všechno Gucky věděl a snažil se to chápat, ale nešlo mu to.

„Ano, chápu," odpověděl Gucky, ačkoliv to nebyla pravda. „Na čem se tví přátelé dohodli?"

Schi však zmizel mezi ostatními koulemi, které začaly tančit jakýsi podivný tanec, jehož smysl Guckymu unikalo. Vrátil se za deset minut.

„Právě se spojili s Chronem a sdělili mu své rozhodnutí. Vráť se k Matkám za deset hodin. A nejen ti tady. Obdobná shromáždění se konají po celém Hoelu. Pro takový postup se rozhodlo na sto tisíc inženýrů. Ani Chron už tomu nemůže zabránit.“

Guckymu se ulevilo, vzápětí se však opět zděsil. Co se stane, když Miharos skutečně zajatce propustí. Potom on, Miharos, dodrží slovo a Gucky bude v očích Tefrodů lhářem a zrádcem. Několik vteřin se Guckymu zdálo, že by bylo lepší, kdyby Miharos zajatce nepropustil a svoje obavy sdělil Schiovi.

„To jsou marné naděje a zbytečné starosti,“ ujistil ho Sluneční inženýr. „Velitel centra nikdy dobrovolně nepropustí své zajatce. Jsem si jistý, že návrat prvních sta tisíc dobře zapadne do tvého plánu. Za čtyři hodiny už budeš vědět, že jsem měl pravdu a za deset hodin se přesvědčíš, že ten návrat ti skutečně pomůže.“

Najednou se na shromaždišti zhmotnily tisíce dalších inženýrů a Gucky musel spěšně zesílit světelnou clonu na své přilbě a upravit teplotu v ochranném oděvu. Stalo se něco, na co Gucky vůbec nepomyslel.

Schi se těsně přiblížil k myšobovi, aby ho clonil před ostatními a chvatně mu sděloval, že Miharos inženýrům tlumočil další objednávku Mistrů ostrovů. „Vůbec poprvé je tato objednávka spojena s přímým vyhrožováním. Mistři ostrovů mají paramříže, které mohou zabránit mnoha našim přátelům ze vzdálených základů vrátit se na Hoel. Vyhrožují, že je odříznou od přívodu libovolné energie. To bude znamenat konec zajatých inženýrů. Nemáme jinou volbu a budeme muset splnit objednávku.“

„A co bude s rozhodnutím vašeho velkého shromáždění? je odepsáno? Víte, co se stane, když pro Mistry ostrovů vybudujete nový transmitter? Postaráte se o to, že miliony inteligentních bytostí budou znovu zotročeny, umožníte válku mezi světy, která by bez transmitteru nebyla možná. Jak to můžete dopustit?“

„My nemůžeme dopustit, aby naši zajatí přátelé bídne zašli na nedostatek energie.“

„Kolik těch základů máte? Kolik inženýrů zemře, když objednávku odmítnete?“

„To nevím,“ odpověděl Schi a zřejmě znejistěl. „Snad ta velká kosmická bouře již mnoho našich odborníků zabila. A ta bouře byla dílem Pozemšťanů. Někteří inženýři na to nikdy nezapomenou.“

Gucky se podíval na hodinky a oznámil: „Za tři hodiny lhůta vyprší. Protahujte jednání s Miharosem, dokud Redhorse neosvobodím. Až budeme v bezpečí už se nebudeme snažit vás ovlivnit. Zřejmě nemůžeme zabránit tomu, abyste zůstali otroky Mistrů ostrovů a vybudovali nový transmitter. Jste nepoučitelní!“

„Mýlíš se, příteli. Poučili jsme se. Zejména ty výhrůžky nám otevřely oči* Víme už, že jsme jen nástrojem v rukou Mistrů ostrovů, ale to skončí. Nebude to však hned. Teď musíme přistoupit na Miharosovy požadavky. Aspoň naoko.“

Gucky si uvědomil, že se ukvapil.

„Promiň, Schi, nemyslel jsem to tak. Možná ale vím lépe než vy, co pro Mistry ostrovů znamená podpora z vaší strany. Jen díky vaší podpoře se stali pány Andromedy a jen vy můžete svrhnout toto panství. Musíte však jednat obezřetně. Pokuste se osvobodit své zajatce, nikoliv však za cenu zrady na vlastní rase.“

„Chron je nejmoudřejší z nás a najde správnou cestu,“ odpověděl Schi. „Vrať se do vaší skrýše. Budu tě informovat, jakmile dospějeme k rozhodnutí.“

Gucky to udělal a informoval o událostech Tronara a Rakala.

„Co teď?“ zeptal se Tronar. „Budeme čekat se složenýma rukama?“

„Za tři hodiny budeme vědět, co udělá Miharos,“ zabručel neochotně Gucky. „Do té doby mě něco napadne.“

Odpověď přišla dřív. Právě když dvojčata a Gucky snídali. Obrazovka se rozzářila a na ní se objevila Miharosova tvář.

„Chci mluvit s nějakým Pozemšťanem,“ prohlásil panovačně. Gucky, který se už stačil zvednout, se znovu posadil a podíval se na Tronara. Mutant pochopil, že Gucky tentokrát nechce Tefro-da zbytečně dráždit, vstal a postavil se před obrazovku.

„Už jste se rozhodli? Lhůta ještě neuplynula,“ řekl Tronar.

„je zbytečné čekat. Řídil jsem se radou vašeho zakrslého přítele a informoval Mistry ostrovů. Zajatce nepropustím. A Sluneční inženýři už souhlasili s tím, že vybudují nový transmitter. O sebevraždě jejich rasy nemůže být ani řeč.“

Tronar několik vteřin přemýšlel, než odpověděl: „Vypadá to, že v této chvíli máte silnější pozici než my. Je to však jen klamné zdání. Radím vám, abyste zajatce propustil. Jinak ztratíte poslední šanci na vybudování transmitteru. Nejen vy umíte blufovat.“

„Vy jste na tom stejně,“ zaútočil Miharos. „Váš major Redhorse není v nebezpečí, i když na tom vaši lidé možná nejsou zdravotně nejlépe, výsledky neprosívají zdraví, ale to je vše. Co byste chtěli víc? Kdybyste nepřistáli na Hoelu, třeba by už bylo po vás.“

„On vás brzy přejde smích,“ klidně řekl Tronar. „Za několik hodin nás budete prosit, abychom se vrátili k podmínkám našeho ultimáta, ale my už třeba nebudeme chtít.“

„Žvásty!“ posmíval se Miharos. „Sluneční inženýry máme pevně v rukou nepomohou vám a bez nich jste bezmocní. Jste uvězněni na Hoelu.“

Tronar chvíli uvažoval, zda má Miharosovi pohrozit tím, že rozbije jejich pa-ramříže, ale usoudil, že není vhodné prozrazovat, že to dokáže. „Uvidíme,“ řekl lhostejně.

„vy se můžete podívat hned. Právě jsem nechal předvést Bulmera. Nelekejte se, je na tom lépe než to vypadá. Bolest je spíše duševního druhu. To jsou důsledky moderních metod výslechu. Když promluví, ušetří nám to námahu a jemu zachová zbytky rozumu,“ vysmíval se Miharos.

Tronar mlčky svíral pěsti v bezmocném vzteku. Všichni tři už od Redhorse věděli, že Bulmer je na tom špatně, ale nedokázali si představit, že se tím bude Miharos tak pošetile vychloubat. Ačkoliv byli varováni, při pohledu na Bulmera, který se objevil na obrazovce, se skutečně zděsili. Jeho výraz prozrazoval beznaděj a tvář byla zkřivena také fyzickou bolestí. Ten muž byl nelítostně mučen. Možná, že to Miharos zařídil jen kvůli tomuto divadlu, které pro ně uspořádal.

„Poznáváš mě, Bulmere?“ zeptal se Tronar. „Co ti udělali?“

V prázdném Bulmerově pohledu vzplála náhle jiskřička poznání, ale jen na okamžik. Vzápětí byl jeho pohled opět tupý a prázdný. Jeho rty se však pohnuly a on bezbarvě pronesl: „Jsem slaboch, pane Woolvere. Jiní vydrželi víc než já. Na mě nemyslete...“

Vtom se ho chopili dozorcí a odvěkli ho. Skoro celou obrazovku opět zaplnila Miharosova postava.

„Proč jste ho nenechal domluvit?“ zeptal se pobouřeně Tronar.

„A proč bych měl? Viděli jste ho a to stačí. Ostatní budou brzy vypadat podobně, pokud nepromluví. Jestli jim chcete pomoci, pak promluvte vy. V tom případě majora i ostatní propustím.“

Tronar se zlostně zasmál. „Chcete-li nás mít, musíte nás dostat. Doufám, že už víte, kde jsme. Nebo snad vaši zaměřovači zaspali?“

„Proč bych se namáhal? Brzy mě budete prosit, abych vás vzal do zajetí. Kdyby byla vaše pohádka o sebevraždě Slunečních inženýrů pravdivá, prosili byste už teď. Co byste jedli, nebýt těch malých zlodějíčků, co vám obstarávají zásoby?“

Tronar neodpověděl, ale Gucky to už nevydržel, přihnul se k obrazovce a vztekle zaječel: „Však už brzy budeš mít jiné starosti!“

Miharos se hlasitě zasmál: „Vida skrčka! Čilý a svěží jako vždy?“

Gucky se skoro zalykal, když zakřičel: „Mistři ostrovů ti brzy stáhnou kůži z těla! Pak si na mě vzpomeneš! Varoval jsem tě.“

„Jsi tak naivní!“ přezíravě ho odbyl Miharos. „Nemám čas se s tebou vybavovat. Tvé ultimátum odmítám, ale nabízím ti, aby ses dobrovolně vzdal a tím si zachránil život. Od zítřka budou sklady se zásobami chráněny parablokem a pokud se tam ještě dnes objeví nějaký Sluneční inženýr, bez milosti ho zabijeme. Přeji vám příjemné zažití, pánové.“

Obrazovka ztmavla.

„Jednou mu vlastnoručně zakroutím krkem,“ vybuchl Rakal.

„Mluvíš mi z duše,“ připojil se Gucky a znepokojeně se díval na zbytky jídla od snídaně. Schi jim slíbil, že jim další obstará dnes.

3.

Sedm Slunečních inženýrů, kteří se pokoušeli obstarat zásoby pro hosty, bylo zabito a Schi unikl jen o vlasek. Byl rozpálený do ruda, když to oznamoval Guckymu.

„Nepodařilo se nám nic odnést. Parablok je takřka dokončený. My už vám nemůžeme pomoci. Na celém Hoelu není nic jiného, co byste mohli využít jako náhradu za vydanou energii.“

„Máme ještě koncentráty v ochranných oděvech,“ uklidňoval ho Gucky. „Na chuť to není nic moc, ale udrží nás to při životě.“

„Také ve člunu jsou ještě nějaké zásoby, zdalipak na to Miharos myslel?“ poznamenal Rakal, když Gucky dvojčata informoval.

„Tak to je úkol pro mě,“ ochotně se toho ujal Gucky. „Znám přesně polohu člunu a mohu se tam dostat jediným skokem. Mně nevádí ani když bude hlídán. Uvidíte, že dnes budeme mít královskou hostinu.“

„V tom ti můžeme pomoci,“ přihlásil se také Schi.

„Raději se postarejte, aby Miharos musel propustit zajatce. A ještě něco: ať se nikdo z vás neobjevuje v hangáru, nepotřebuji, aby tam Miharos také zřídil pa-rapasti.“

„Chcete se pokusit ukrást loď?“

„Jak jinak bychom se dostali z Hoelu?“

Schi zmizel.

„Nějakou dobu vydržíme s koncentráty,“ navrhl Tronar.

„ty bych nechal pro případ, že opravdu nebudeme mít jinou možnost,“ oponoval Gucky. „Zatím však takovou možnost máme.“

Tronar tedy, ač nerad, souhlasil.

Gucky se zkoncentroval na dvě stě kilometrů vzdálenou rokli a skočil. Zhmotnil se na náhorní plošině jen několik

metrů od okraje propasti. Potom se opatrně připlížil ke kraji a nahlédl do rokle. Na jejím dně ležel člun se kterým se dostali na Hoel po zničení Korvety.

Byl stále na místě, kde ho zanechali, na písku u olověného jezera. Střežilo ho však několik uniformovaných Tefrodů s odjištěnými zbraněmi. Přímo u člunu stál klimatizovaný stan, který umožňoval přežít na Hoelu i když si člověk na okamžik odloží ochranný oděv.

Proč sem dávali stan a nezůstali ve vlastní lodi nebo nevyužili pozemský člun? V Guckym se začalo rodit podivné tušení. Soustředil se na to, aby pronikl do myšlenek Tefrodů a brzy objevil známý myšlenkový vzorec: mezi Tefrody byl tajný příznivec Pozemšťanů, Gerlachos.

Gerlachos byl ve stanu a byl tam sám.

Gucky se teleportoval do toho malého prostoru. Stěny z průsvitné umělé hmoty umožňovaly pohled ze stanu ven, zvenčí však do stanu vidět nebylo.

Gerlachos vůbec nebyl překvapený, že se před ním Gucky zhmotnil. „Zahlédl jsem tě nahoře na skále a věděl jsem, že přijdeš. Miharos to tak zařídil. Ten člun Už byl v hangáru, ale on ho nechal dopravit zpátky. Počítal s tím, že když vám dojdou zásoby, pokusíte se je odnést ze člunu.“

Gerlachos se odmlčel, a když Gucky nic neříkal, pokračoval: „Pěkná past, ne? Mí lidé potřebují aspoň dvě minuty, aby se do člunu dostali, to je pro teleportera spousta času na odnesení bedny se zásobami. Zloděj si to měl takhle spočítat. ve skutečnosti mohu odsud ze stanu zapnout paramříže jediným stisknutím tlačítka. A byl bys v pasti.“

„Na Miharose až nečekaně rafinované,“

poznámeneal Gucky a tázavě se zadíval na Gerlachose. „Proč ses rozhodl nám opět pomoci? Svůj dluh jsi nám už bohatě splatil. Proč tedy riskuješ? Kdyby se Miharos dověděl o tvé zradě, okamžitě by tě zlikvidoval.“

„Nic se nedoví. Když se teleportuješ do člunu, počkám až na tvůj signál. Zapneš jako nedopatřením palubní světlomet a já za deset vteřin potom zmáčknu tlačítko. To už budeš dávno zpátky ve své skrýši.“

„A Miharos si bude myslet, že to nebyla tvoje vina, že jsem unikl. Není to špatně vymyšleno. Doufám, že to vyjde.“

„Záleží na tobě. Musíš zapnout světlomet až těsně před teleportací.“

„Děkuji ti,“ řekl procítěně Gucky. „Na oplátku ti dám tip, který může zachránit život tobě i tvým mužům. Pokud zjistíš, že se Sluneční inženýři začínají vrhat do svých sluncí, seber svou loď a prchej nejvyšší rychlostí z této soustavy. Víc ti říci nemohu.“

„Něco jsem o tom slyšel, ale nevěřil jsem tomu,“ řekl zamyšleně Gerlachos. „Chtějí se tedy skutečně zničit?“

„Tak se to nedá říci, nepovažují to za smrt. Podle jejich představ tak jen získají ideální formu věčného života. Snažil jsem se jim ten úmysl vymluvit, ale marně. Považují to za naplnění svých snů. Může to však znamenat katastrofu a zničení celé této soustavy. Proto tě varuji.“

„Děkuji. Jsme zase vyrovnáni.“

„ne, Gerlachosi, vyrovnání nebudeme nikdy. Nebýt tebe, dávno bychom byli po smrti,“ řekl Gucky a podal mu ruku. „Teď počkej na mě znamení. Doufám, že budu pryč včas a že se ještě někdy setkáme.“

Měj se dobře a nezapomeň na to, co jsem ti řekl.“

„Nezapomenu,“ slíbil Gerlachos a Gucky se teleportoval.

Zhmotnil se v jediné kabině a okamžitě otevřel spížku zabudovanou do podlahy. Většinou tu byly také jen koncentráty, ale Gucky našel i dost konzerv. Naskládal je všechny do krabice, kterou si připravil na stole. Potom začal hledat vypínač světlometu. Otočil jim, skokem byl u stolu, popadl krabici a byl pryč.

„Rebelové“ své rozhodnutí odvolat nechtěli. Vyčkali, dokud neuplynula lhůta pro splnění podmínek ultimáta, a potom se shromáždili vysoko nad povrchem Hoelu, aby uskutečnili své předsevzetí.

Schi včas upozornil Guckyho, aby tu podívanou mohl shlédnout na vlastní oči. Gucky se postavil na písečný přesyp asi padesát kilometrů od kosmodromu. V dálce rozeznával obrysy tefrofského města. Jedno slunce stálo nad obzorem, druhé už překročilo kulminační bod své denní dráhy.

„Ano, to je ono, to slunce, do kterého se navrátí,“ odpověděl na Guckyho myšlenky Schi. „Sto tisíc Slunečních inženýrů dojde svého naplnění. Jsou šťastní. My však musíme ještě počkat, ale už ne dlouho...“

Gucky se už dávno vzdal myšlenky na to, že by je mohl přesvědčit. Naopak, začínal dokonce lépe chápat jejich uvažování, jejich touhu po proměně. Vždyť poznal i lidi, kteří se nebránili smrti, ačkoliv si mysleli, že je to cosi definitivního.

Zář obou sluncí pobledla, když se všichni rebelové shromáždili a vytvořili zářivou masu. Žhnoucí mračno se začalo pomalu vzdalovat od Hoelu.

„Nastoupili svou cestu,“ konstatoval Schi a Gucky postřehl i stopu závisi v mentálním impulsu. „Brzy je

ztratíme z očí."

Za chvíli se už mrak jevil jako bílé slunce, které se blíží k modrému obru. Bylo mu stále blíž.

„Pochopí Tefrodi, co se před nimi odehrává?“ zeptal se Gucky.

„Už to vědí, Chron je informoval,“ ujistil ho Schi. „Tefrodi však nic nechápou. Chtějí zakázat návrat k Velkým Matkám a požadují okamžité započetí budování transmiteru.“

„A co se stane se zajatými Slunečními inženýry? Chystají se Tefrodi uskutečnit svou hrozbu?“

„Ne. Došli jsme k závěru, že jim nic nehrozí. Mají pro Mistry ostrovů příliš velkou cenu než aby je obětovali. Teď už vědí, že musí počítat s tím, že všichni ostatní se vrátí k Velkým Matkám. Kdyby zavraždili i zajatce, nikdo jim nezůstane.“

„Ano, rozumím, ale potom stále existuje možnost, že transmitter bude opět vybudován,“ vyhrkl Gucky.

„To nehrozí,“ uklidnil ho Schi. „Oni už vědí, o co jde. Chtěli by se podílet na společném návratu, ale nemohou. Proto souhlasili, že transmitter vybudují, ve skutečnosti nás však budou následovat. V tom jim již nikdo nezabrání.“

„To se vrhnou do nejbližšího slunce?“

„Každé slunce je Matkou,“ prohlásil s úctou Schi.

Gucky neodpověděl a napjatě sledoval, co se děje na obloze. Bílé slunce se proměnilo pouze v sotva znatelnou bílou skvrnku na modrém slunci. Potom zář modrého slunce najednou zintenzívněla a Gucky měl snad vteřinu dojem, že vidí zrod novy. Vzápětí se však zář slunce vrátila k normálu.

„Vrátili se, to jásavé vzplanutí bylo jejich rozloučením,“ s nyní již zřetelnou závistí sděloval Schi. „Brzy je budeme následovat. Dlouhá epocha částečného zhmotnění je u konce. Za tu dobu jsme hodně vykonali, ale pro ty, kteří toho nebyli hodni. Nesloužilo to blahu galaktických národů. Proto...“

„Přesto máte být na co pyšní,“ přerušil ho Gucky. „vy jste vykonali něco, co nikdo před vámi nebyl schopen vykonat. A nikdo po vás už nedokáže obnovit vaše dílo.“

„Díky,“ signalizoval Schi. „Bude ale lepší, když se teď vrátíš do svého úkrytu. Tefrodi se nyní budou muset rozhodnout, co udělají s tvými přáteli.“

„Už si tím nejsem tak jistý,“ přiznal Gucky. „Půjdeš také?“

„Přijdu za tebou později,“ oznámil Schi a zmizel.

Gucky se vrátil ke svým druhům právě včas. Tronar už vyjednával s Miharosem.

„...nedodržuje dohodu,“ říkal právě velitel centra. „Jestliže se váš trpaslík může dorozumět se Slunečními inženýry, mohl by jim domluvit. Ale on je ještě Štve proti nám. Obávám se, že budu muset Redhorse připravit o jednoho jeho muže, aby se vyjádřil jasně.“

„Neudělejte chybu, Miharosi,“ varoval ho Tronar. „Nemáme nic společného se sebevraždou Slunečních inženýrů. A vaši zajatci za to teprve nemohou. Radím vám informovat Mistry ostrovů o tom, co se stalo.“

„Osud zajatých Pozemšťanů je nezajímavý,“ řekl pohrdavě Miharos. „Sluneční inženýři jsou důležitější.“

„Nech mě, abych si s ním promluvil,“ řekl Gucky a postoupil před obrazovku. „Poslouchej dobře, Miharosi. Myslím, že mi stále ještě pořádně nerozumíš. Jestliže někomu ze zajatců zkřivíš byť jen vlas na hlavě, vrhnou se všichni Sluneční inženýři do modrého slunce. Rozmysli si to pořádně než uděláš další hloupost. A teď si rychle promluv s Mistry ostrovů. Když pak budeš potřebovat radu nebo pomoc, můžeš se na nás obrátit. Konec.“

Gucky se otočil zády k obrazovce a šel do rohu místnosti ke krabici se zásobami, kterou donesl ze člunu.

„Je to dobrá rada, Miharosi,“ řekl Tronar.

Miharos vypadal vztekle, když natahoval ruku aby přerušil spojení.

„Rád bych viděl, co teď právě dělá,“ řekl Rakal. Nebyl sám.

Miharos ještě hodnou chvíli nehybně seděl, než se odhodlal spojit se s Mistry ostrovů. Usedl do křesla před velkou obrazovkou a zapnul hypervysílač. Nejdříve se spojil s reléovou stanicí, která poslala jeho obraz dál. Za okamžik se na obrazovce objevil Jednička. Při nejmenším jeho obraz.

„Co zase chcete, veliteli centra? Očekával jsem hlášení o splnění úkolu. Zajatci se však zdráhají zahájit práce. Jaká je situace na Hoelu?“

Miharos se mimoděk nahrbil, ale jeho hlas zněl přesto sebejistě, když stručně vylíčil nejnovější události. Na závěr požádal o instrukce a doporučil likvidaci rukojmích.

Odpověď Mistra ostrovů mu vzala dech.

„Veliteli Miharosi, selhal jste! Vaše diplomatické schopnosti se rovnají nule. Jak to, že jste nedokázal inženýrům zabránit v uskutečnění jejich úmyslu?“

„Ale jak jsem to měl udělat? I kdybych jich pár tisíc pochytil, stejně by je to neodvrátilo od jejich šíleného úmyslu.“

„Tak to musíte zkusit jinak. Propust'te Pozemšťany.“

Miharosovi trvalo pár vteřin, než se vzpamatoval z překvapení. „Mám propustit Pozemšťany? Ale vždyť od nich potřebuji informace...“

„Co skutečně potřebujeme, jsou Sluneční inženýři! Pusťte Pozemšťany, protože to možná zvrátí rozhodnutí energetických koulí. Nemáte na vybranou - a ani já ne.“

„Pozemšťané znají polohu soustavy Tří Matek.“

„A co z toho? Sotva už budou mít příležitost využít svých znalostí. Jak by mohli opustit Hoel, když nemají žádnou loď? I kdyby se jim podařilo nějakou loď získat, vaše hlídková flotila se už postará o to, aby se nedostali daleko.“

„Ano, to je opravdu výborná myšlenka,“ změnil náhle názor velitel centra.

„Co máte v úmyslu?“ zeptal se ostře Jednička.

„Pozemšťané mi nemohou uniknout ani když je propustím,“ řekl hlasitě a zřetelně Miharos, aby ještě více nepopudil Mistra ostrovů. „Budou hned hledat příležitost, jak by nějakou loď ukradli a já jim takovou příležitost poskytnu.“

„Občas také míváte dobré nápady,“ pochválil ho Jednička. „Očekávám vaši zprávu o splnění úkolu. Doufám, že mi budete moci už zároveň sdělit, že jsou Sluneční inženýři připraveni co nejdříve zahájit práce na výstavbě transmitteru.“

Obraz zmizel a obrazovka zhasla. Miharos se v křesle pohodlně opřel a přemýšlel. Potom rozhodně vstal, přešel do vedlejší místnosti a vydal několik rozkazů. O deset minut později k němu strážní dovedli majora Redhorse a jeho šest mužů. Bulmera museli podpírat. Redhorse se tvářil zatrpkle.

„Jakou čertovinu jste zase vymyslel?“ zeptal se major Tefroda.

Miharos se studeně zasmál. Potom pokynul jednomu ze strážných a rozkázal: „Zaříd'te, ať přinesou jejich skafandry. A nezapomeňte na zbraně. Uložte ty krámy do průchodního prostoru sedm. A pospěšte si.“

Teprve potom se Miharos obrátil na Redhorse: „Jste propuštěni. Můžete jít, kam chcete, pokud můžete. Vaše přátele informuji. Doufám, že nemáte příčinu stěžovat si na zacházení v době zajetí. Bylo by to velice politováníhodné.“

Redhorse přešel ten výsměch bez poznámky. „vy nás propouštíte? Co je za tím? Jen mi neříkejte, že to děláte z laskavosti. Zabil jste čtrnáct mých lidí a teď nás necháte jen tak běžet? Proč?“

„Na vašem místě bych si tím hlavu nezatěžoval. Máte i tak dost námětů k přemýšlení, třeba jak se dostat z Hoelu. Já vám loď neposkytnu a pokud Sluneční inženýři skuteční svůj záměr, tak jste tady uvázli navěky.“

„Tak proč jste nás propouštěl?“

„To je moje věc. Můžete jít.“ Miharos se postavil před Redhorse a dodal: „Ještě něco: postarejte se o to, aby Sluneční inženýři zahájili co nejdříve práce na novém transmitteru. To by vaše postavení mohlo zlepšit. Doufám, že si rozumíme.“

„Tento muž je na tom zle,“ řekl Redhorse a ukázal na Bulmera. „Potřebuje péči a léky. Poskytnete nám léky?“

„Samozřejmě. Počkejte v průchodním prostoru parabloku. Přijdou pro vás, zařídím to. Snad se zase brzy uvidíme.“

„Rád se toho potěšení vzdám,“ odpověděl suše Redhorse a kývl na své muže.

Sotva se za nimi zavřely dveře, Miharos se spojil s oběma Pozemšťany v bývalé rádiové stanici aby jim sdělil tu úžasnou novinu.

Technik Kid Bulmer ležel na měkké přikrývce ve stanici. Vedlo se mu již mnohem lépe, protože Tefrodi zatím drželi slovo a poskytli všechny potřebné léky. Guckymu se zase podařilo s pomoci Slunečních inženýrů dopravit osvobozené zajatce do svého úkrytu.

Redhorse nervózně přecházel po místnosti a přemýšlel, ale stále nemohl dospět k žádnému závěru. „Miharos musel dostat instrukce od Mistrů ostrovů, jinak si to neumím vysvětlit,“ zamumlal.

„Samozřejmě,“ řekl Gucky. „Dal jsem mu ultimátum a on na něj musel přistoupit, protože věří, že mohu zabránit sebevraždě Slunečních inženýrů.“

„Jsi prohnáný, Gucky. Dostal jsi ho vydíráním.“

„Správně,“ přiznal klidně Gucky. „Máš snad něco proti tomu?“

„V žádném případě,“ rychle ho ujistil major. „Jen si kladu otázku, co bude dělat, až se Inženýři skutečné vrhnou do slunce. Pokusí se nás znovu dostat a potom to bude už drsnější.“

Gucky také začal přecházet po místnosti s pažemi zkříženými na prsou, jak to viděl ve filmu u jednoho Velkoadmirála. Náhle se však zastavil.

„Nemysli si, že jsem tu zatím nic nedělal, Done. Věděl jsem, že předsevzetí Slunečních inženýrů nezměníme, jsou pevně rozhodnutí a snad vědí, co dělají. Než to však udělají musíme opustit tuto soustavu a odletět někam dost daleko. K tomu potřebujeme loď. A kde bývají lodě, když nejsou právě na cestách? V hangáru na kosmodromu. Co tedy musíme udělat? Správně, vidím, že už to víš. Musíme loď štípnout.“

„Štípnout! Co je to za výraz! Jednu loď si půjčíme, to zní mnohem líp.“

„Slova!“ řekl pohrdavě Gucky. „Jednoduše sebereme loď a budeme pryč. A hurá domů.“

„je to ale pěkný kus cesty, to se našlapeme,“ zavrčel nadporučík Vita, kdysi největší komediant kadetky.

„ty si prodřeš podrážky první," prorokoval Gucky.

Vita jen pokrčil rameny a zamračeně se díval do nitra skoro prázdné krabice s konzervami. Miharos sice slíbil, že je budou zásobovat, zatím se tak však nestalo.

Redhorse myslel na praktičtější věci. „Musíme něco podniknout hned. Miharos může pochopit, že jsme ho oklamali dřív než inženýři uskuteční svůj záměr a na této planetě mu neunikneme."

„Ale on nás nenajde, Done. Rozhodně nás nenajde tady."

Redhorse se posadil na příkrývku k Bulmerovi a zeptal se: „A kde tedy budeme?"

„Jak jsem řekl - na cestě domů."

„To si myslíš, že ukrást loď je tak jednoduché? Znáš vůbec ten hangár? Nejsou tam parapasti? Jak je stráženo?"

„Tohle je chyba snad všech Pozemšťanů, že myšoba vždy podceňují," odfrkl uraženě Gucky. „je přece jasné, že jsem všechno pečlivě prozkoumal a zvažil všechny možnosti. A když říkám, že se můžeme zmocnit lodi, je to stejně jisté, jako kdybychom ji už měli."

„Nesdílím tvůj optimismus. Bohužel jsem byl zajatcem Tefrodů a musím spoléhat na to, že jsi svou věc provedl důkladně. Kdy se do toho dáme?"

„Zítra. Sluneční inženýři již déle čekají a ty sám jsi říkal, že se potom rozpoutá peklo."

„Zítra?" Redhorse se podíval směrem ke krabici se zásobami. „Ano, je nejvyšší čas."

„Tronar a nadporučík Vita mě doprovodí," řekl Gucky.

Vita se na něj zděšeně podíval a protestoval: "Proč já? Vezmi si Rakala."

„Rakal zná zdejší poměry a zůstane proto tady," rozhodl Gucky. „Půjďte vy, nadporučíku. Potřebuji muže, který umí zacházet s kosmickou jachtou. Malou a zaručeně velmi rychlou kosmickou jachtou."

„Jachtou? Co je to za loď?" podivil se nadporučík.

„Myslím, že patří veliteli centra. Viděl jsem ji, když jsem byl v hangáru. Není chráněna paramříží. je proto poměrně

snadné se jí zmocnit. Víím, jak funguje výtah. Obsadíme ji, přiletíme sem, naložíme ostatní a zmizíme."

Vita mlčky přikývl. Redhorse sice také přikývl, ale poznamenal: „Dobře se to poslouchá, pohádky se většinou dobře poslouchají."

„Vůbec tě nepoznávám, Rudochu," vybafl zlostně Gucky. „Vždycky jsi byl udatným bojovníkem, kde se v tobě bere to opatrnictví, ten pesimismus? Určitě se to povede. Ostatně jinou možnost nemáme, nebo tu chceš sedět a čekat, až si pro nás Miharos přijde?"

„Dobře, maličký, máš pravdu. Přeji ti zítra mnoho štěstí. Doufejme, že Sluneční inženýři..."

„Ti se opět shromáždí až za dva dny. Chron s tím souhlasil. Návrat k Velkým Matkám začne pozítří. Do té doby musíme mít loď, zásoby a být připraveni ke startu. Proto tak spěchám."

„Spěchej pomalu," zadeklamoval Vita.

„Klopýtněš pomalu a víc si to vychutnáš," odsekl Gucky.

4.

V hangáru panoval čilý ruch. Gucky se se svými průvodci teleportoval naslepo, ale měli štěstí. Zhmotnili se mezi bednami s náhradními díly. Vzápětí však Gucky zahlédl dva tefrodské důstojníky, kteří mířili přímo k nim. Tronar rychle zatáhl nadporučíka pod nějaký již vybalený stroj a Gucky je následoval. Důstojníci však byli tak zabráněni do hovoru, že by si jich stejně asi nevšimli. Gucky si oddechl, když přešli.

„Bavili se o nás," zašeptal Gucky, když byl vzduch čistý. „Jako kdybychom byli ještě stále jejich zajatci."

„Také zatím jsme. Bez lodi se z téhle zatracené planety nikdy nedostaneme," řekl Tronar.

„Lodí je tu dost," řekl Gucky. „Momentálně to však nevypadá, že bychom se k nim snadno dostali. Ale snad ti hoši také někdy spí."

„Kde není noc, tam není spánek," tiše upozorňoval Vita.

„Tady dole je pořád tma, když se zhasne," poučil ho Gucky. „Pokud dobře rozumím myšlenkám těch mraveček, co se tam lopotí, za půl hodiny mají padla. Většina z nich na nic jiného nemyslí."

„Počkáme tady?" zeptal se Tronar. „Kde je vlastně ta loď, o které jsi bálil?"

„Odsud není vidět, ale podíváme se na ní, až skončí práce. Zůstanou tu strážci, ale s těmi si snadno poradíme."

„Čekání je moudrost spěchu," přednesl další ze svých průpovědek Vita.

Čekali. Za půl hodiny siréna skutečně oznámila konec pracovní doby. Technici v pracovních kombinézách, důstojníci i posádky hlídkových lodí, všichni se disciplinovaně seřadili uprostřed hangáru. Bylo jasné, že Miharos nebo jeho garda je sledují skrytými kamerami. Tronarovi se to nelíbilo.

"Jestliže se Miharos náhodou podívá na správnou obrazovku, snadno nás objeví," řekl. „Obávám se, že budeme muset opravdu hodně spěchat, abychom byli v lodi."

„O slastné snění, kdy dojdeš naplnění?" neodpustil si nadporučík Vita.

Sotva poslední Tefrodi ze směny opustili rozlehlou halu, objevily se hlídky. Strážníci procházeli ve skupinkách halou

a mezi loděmi, nezdálo se však, že by svůj úkol brali příliš vážně. Patrně se tady dole cítili zcela bezpečni a

vůbec je nenapadlo, že by se Pozemšťané odvážili proniknout až sem. Gucky sledoval myšlenky několika strážných, ale nic podezřelého z nich nevyčetl.

Přesto nespěchali. Čekali a pozorovali pohyb hlídek. Zanedlouho už znali jejich trasy i dobu jedné obchůzky.

„Teď se můžeme porozhlédnout,“ zašeptal Gucky. „Je tam dost úkrytů, kde se můžeme schovat, kdyby se nám někdo připlel do cesty.“

„mě by stačilo vidět tu jachtu,“ podotkl Vita. „Musím přece vědět, jestli s tou věcí budu umět létat.“

„Však uvidíš,“ sykl Gucky, vystrčil hlavu o něco dál a rozhlížel se na všechny strany. „Nikdo v dohledu. Jdeme.“ Vylezli ze svého úkrytu. Nebezpečí odhalení jim bezprostředně nehrozilo, nevěděli však, kde všude jsou kamery a jestli příslušné obrazovky někdo stále sleduje. Prošli chodbou, kterou vytvořily naskládané bedny a zastavili se na jejím konci.

„Tamhle je ta jachta,“ ukázal Gucky. „Tak co tomu říkáš, nadporučíku?“

Nadporučík zíral s pootevřenými ústy, ale neřekl ani slovo. Jen z jeho pohledu se dal vyčíst úžas, když spatřil štíhlou loď podobnou torpédu, která stála na startovací rampě sotva padesát metrů od něho. Loď byla padesát metrů dlouhá a uprostřed měla průměr asi deset metrů. Průzory na zádi prozrazovaly, kde je centrála a kabiny. Trysky nasvědčovaly možnosti velkého zrychlení.

Na Tronara zřejmě loď udělala menší dojem.

„Jo, dobrá kocábka,“ prohodil. „Vypadá na to, že se dokáže pěkně rozjet hned z fleku.“

„Ona tak nejen vypadá,“ řekl přesvědčeně Vita. „je jako blesk. V případě nutnosti ji za deset minut dostanu do lineárního prostoru. S touhle lodí to můžeme, dokázat.“

„Ale jak ji dostaneme na povrch?“

Gucky místo odpovědi vykročil k jachtě. Oba muži ho následovali. Bylo nutné spěchat, protože za deset minut by tudy měla znovu procházet hlídka.

„Výtahy jsou tam na druhé straně,“ řekl myšob. „Všechno je automatizováno. Stačí stisknout tlačítko.“

„Ale to správně,“ varoval Tronar.

„To najdeme,“ ubezpečil ho Vita, který byl náhle plný optimismu.

Stáli pod vstupním otvorem, ale ještě váhali.

„Měli bychom se ukrýt a nechat hlídku projít,“ navrhl Gucky. „Potom budeme mít dvacet minut čas a to stihneme.“

„Jakmile se dá rampa do pohybu, budou varováni,“ upozornil Tronar.

Automatická startovací rampa byla ovládána řídicím pultem, vzdáleným dvacet metrů od posunovací dráhy.

Číslo pod jednotlivými tlačítky odpovídala číslům jednotlivých stanovišť lodí. Objevit správné tlačítko bylo tedy snadné.

„Teď všichni nastoupíme,“ navrhl Vita. „A až hlídka přejde, Gucky se teleportuje k ovládacímu panelu a zmáčkne tlačítko. Já se mezitím seznámím s řídicím pultem lodi a jakmile budeme na povrchu, odstartujeme.“

„je to docela jednoduché,“ zapištěl Gucky. „Tefrodi zažijí pořádný šok.“

„Jen jedno mi dělá starosti,“ řekl Tro-

nar, když už byli na můstku lodi a průzory pozorovali, co se v hangáru děje. „Když uděláme mezipřistání na Hoelu a přibereme ostatní, Tefrodi budou mít dost příležitostí nás zaměřit. No dobrá, to musíme, ale nechápu, proč chceš čekat, Gucky. Poskytujeme tím Tefrodům čas aby nás objevili a zničili.“

„Ti teď mají co dělat sami se sebou,“ namítl Gucky. „Navíc jsem slíbil Schio-vi, že budu svědkem velkého návratu. Stále ještě mám jiskřičku naděje, že od svého úmyslu ustoupí, a snad by je přesvědčilo, kdyby viděli, že jsme unikli. Ačkoliv sotva. Hlavním důvodem pro jejich rozhodnutí je to, že poznali, že Tefrodi a Mistři ostrovů je oklamali.“

„Tiše!“ zasyčel Vita. „Už jdou.“

Hlídka se skutečně blížila, ale muži se bavili mezi sebou a skoro se nedívali kolem. Zbraně se jim pohupovaly na prsou. Hlídka prošla kolem jachty a zmizela.

„je čas,“ řekl Vita a kývl na Guckyho. Myšob se okamžitě teleportoval. O deset vteřin později byl už zpátky v lodi.

„Nic se neděje,“ řekl temně kapitán. „Snad to zařízení potřebuje nějaký čas... Teď, už jsme se hnuli.“

Jachta i s rampou se skutečně dala pomalu do pohybu směrem k výtahu.

Gucky stál u průzoru vlevo a pozoroval dění v hangáru. Během pohybu se jachta také zvedala do kolmé polohy — když se dostala na světlou desku, stála již kolmo. Deska se okamžitě začala zvedat.

„Zpozorovali nás!“ zaječel Gucky. „Utíkají směrem k nám. Stačí, aby zalar-movali hlídky nahore a mají nás, ještě než vůbec uvidíme nebe.“

„Jak by to dokázali?“ zavrčel Vita s prstem na tlačítku startu.

„Proklouzneme jim mezi prsty než si vůbec uvědomí, co se vlastně děje. Hlavně abychom byli brzy u našich, potom vypneme motory a nikdo nás nezaměří.“

Jejich nový úkryt, skalní rokle, byl vzdálený čtyřicet kilometrů od staré spojovací stanice, kde se původně skrývali.

Tronar nebyl příliš optimistický. „Bude nutné se připravit na tvrdý boj, i když nejlepší bude, když zmizíme ještě

než to začne."

„Žádný strach," řekl klidně Vita.

Gucky od průzorů hlásil: „Nad námi se otevřel čtvercový otvor. Dva strážní v hale stojí jako zdřevěnělí. Jestlipak vůbec vyhlásili poplach?"

Vypadalo to, že ne. Jachta majestátně stoupala na povrch. Konečně se výtah zastavil a jachta se přesunula na startovní plochu. Vita stiskl tlačítko. Automatika samozřejmě zareagovala až za okamžik.

Na ploše stály křižníky připravené ke startu, kolem nich se hemžil technický personál a prováděl poslední zkoušky, prohlídky, drobné opravy. Všechny tyto práce prováděli Tefrodi přímo na ploše, jen pro větší opravy se odesílaly lodě do hangáru. Nyní však bylo na ploše poměrně málo lidí. Normální pracovní doba už skončila a prováděly se jen naléhavé práce.

„Tohle snad není pravda!" zasténal Vita a zíral na pult před sebou. „Vypadá to, že nemají nic proti tomu, abychom odletěli. Už aby motor naskočil."

A on skutečně naskočil. Jachta se jemně odpoutala od startovacího zařízení a pak prudce vystřelila kolmo k obloze. Během tří vteřin už nešlo rozeznat nejen postavičky lidí, ale ani obrysy velkých křižníků. Vše splynulo v jednotitou skvrnu tefrodského města.

„Tohle je teda loď!" nadšeně mumlal Vita. „To je loď."

„Jenže bude k ničemu, když nás dostanou," zchladil ho Tronar.

„Nikdy nás nedostanou, teď už to vím jistě," nadšeně mu oponoval nadporučík. „I kdyby objevili náš úkryt, pokud budou všichni na palubě, klidně jim unikneme. I hlídkové křižníky nás jen těžko dostanou. Ostatně na palubě je dost zbraní, abychom si je udrželi od těla."

Zatím však po nějakém pronásledování nebylo ani stopy. Vita klesl s lodí nízko nad povrch a snížil rychlost. Držel se pohoří, aby znemožnil zaměření. Navigoval ho Gucky, který znal zdejší krajinu nejlépe.

„Doprava k jezeru... ne tak nízko, nechci si popálit srst! Výš... a doleva... Tak... Ještě doprava! Do údolí vpravo... A dolů. Tam už nás zaručeně nikdo nezaměří."

Vita Guckyho navádění nekomentoval a přesně se jím řídil. Konečně byli na místě. Nadporučík zapnul antigravitační pole a vypnul motory. Jachta pomalu a měkce dosedla mezi skalami.

„Máte pravdu, nadporučíku, je to vynikající loď," řekl Tronar po přistání. „Přesto se necítím nějak ve své kůži. Kolik času potřebujete k bleskovému startu?"

„Nejvýš třicet vteřin," řekl pyšně Vita, jako kdyby to byla jeho loď.

„Dobře," řekl Tronar a pokynul Guckymu. „Musíme teď najít ostatní, rychle."

„Já zůstanu tady a pořádně si to zde prohlídnu. Určitě tu chybí zásoby, budeme se muset uskrovnit. Nesmíme zapomínat na to, že budeme ve volném prostoru blíže neurčenou dobu, než najdeme planetu, na které bychom mohli bezpečně přistát. A také bych rád zjistil dolet tohoto stroje. V motorech se trochu vyznám a jestli se Bulmer trochu sebral, tak mi pomůže."

Gucky vzal Tronara za ruku a oba zmizeli.

Bulmer se skutečně zotavil psychicky i fyzicky. Tefrodské léky byly účinné. Zásoby však dosud nebyly k dispozici, ačkoliv Schi se svými přáteli několikrát navštívil tefrodské město.

„Nedrží slovo," rozčílil se Gucky, když se to dověděl. „No, ale my jsme jim sebrali loď, takže nám vlastně pomohli, ačkoliv..."

Myšob zmlkl, protože se náhle objevili tři Sluneční inženýři a začali se vznášet kolem Guckyho, jako kdyby ho chtěli chránit před nějakým neznámým nebezpečím. Schi to vzápětí vysvětlil.

„Miharos vyhlásil poplach a rozkázal, aby zajatí Pozemšťané byli znovu dopadeni nebo zabiti. Chron jim oznámil, že svoje slovo drží, kdežto vy ne. Transmitter bude tedy vybudován, a to hned."

„Budete ho opravdu budovat?"

„Samozřejmě, že ne, naše rozhodnutí je konečné i kdyby vás Tefrodi skutečně propustili. Můžeme jeho uskutečnění pouze odložit do chvíle, kdy budete v bezpečí. To byla naše podmínka pro zahájení prací, kterou jsme Miharosovi dali."

„Potřebujeme zásoby a můžeme odletět, v tom nejsme závislí na milosti Tef-rodů."

„Pomůžeme vám."

„Opravdu nám velice chtějí pomoci," řekl nahlas Gucky, aby ho ostatní slyšeli. „Vyplývá to pouze ze sympatií k nám, nebo je v tom i něco jiného?"

Schi neodpověděl hned. Redhorse se díval na Guckyho vyčítavě. Takovou přímou otázku považoval za nevhodnou.

„Nenávidíme Mistry ostrovů a Tefrody, protože nás podvedli," odpověděl konečně Schi. „je to pro nás o to více pokořující, že jsme do jisté míry telepaty. Měli jsme dávno poznat, že nás zneužívají a obelhávají. je to naše vina. Právě proto jsme se rozhodli k návratu. A vy odleťte co nejdříve."

„Bez zásob by to byla sebevražda. Možná, že by bylo nejlepší, kdybychom odletěli na osmou planetu, která nám

poskytuje lepší životní podmínky, a vy byste nám dopravili zásoby tam. Na Eyehoe VIII nás sotva objeví." Tentokrát Schi odpověděl až za dvě minuty.

„Souhlasíme. Tefrodi si myslí, že chcete uniknout co nejdříve a co nejdál. Uvidíme, jak budou jednat a co opravdu mají v úmyslu. Uvidíme, jak vypadají bez masky. Kdy chcete odletět?"

Gucky promluvil o svém novém plánu s Redhorse a ostatními. Všichni ochotně souhlasili, protože nikdo se na Hoelu necítil v bezpečí. Eyehoe VIII byla mnohem přívětivější. Byla to neobydlená planeta s nekonečnými pralesy, moři, vysokými horami, byla tam spousta míst, kde se dalo ukrýt.

„Odletíme hned," oznámil Gucky svému příteli. „Spoléháme na vás, že nám na Eyehoe VIII dopravíte zásoby."

„Budeme tam dříve než některá ze tří Matek půjde potřetí spát," slíbil a zmizel i se svými druhy.

5.

Ještě nikdo nikdy neviděl Rhodana tak rozzuřeného. Huisovi, prvnímu důstojníkovi CRESTU III, se prvně v životě rozklepala kolena, když se měl u Rhodana hlásit. Rhodan seděl za stolem ve své kabině a na důstojníka se ani nepodíval, když vstoupil a ohlásil se.

„Informujte mě o tom, co se stalo," řekl Velký administrátor klidně, ale takovým tónem, až Huise zamrazilo.

„Systematicky, ale pokud možno stručně."

Huise zůstal stát, protože ho Rhodan nevyzval, aby se posadil.

„Chtěl bych předem zdůraznit, pane, že jsem neměl jinou možnost. Nebyl jste k dosažení, když bratři Woolverové bez dovolení opustili loď, aby pronásledovali loď Slunečních inženýrů. V té době jsme právě unikali kosmické bouři, která zuřila za námi. Gucky dvojčata následoval a potom CREST III vstoupila do lineárního prostoru. Ztratili jsme stopu těch tří."

„Co zaměřování?"

„Selhalo, pane. Nevěděli jsme ani jakým směrem Sluneční inženýři letí, mohli jsme pouze propočítat pravděpodobnost. Výpočet provedl major Don Redhorse a když jsme se vrátili do Einsteinova prostoru, požádal mě o povolení ke startu Korvety s posádkou nouzového nasazení."

„A vy jste mu to povolení dal?" zeptal se Rhodan.

„Neměl jsem na vybranou. Vy ani kapitán lodi jste nebyli k dosažení a Redhorseva argumentace byla velice přesvědčivá."

„Čím argumentoval?"

„Nejpádňším argumentem bylo, že myšob bude ztracený, když ho Redhorse nedopraví zpět. CREST III prchala z Andromedy a Gucky nemohl dosáhnout ani k nějakému z mezitransmitterů. Woolverové byli ve stejné situaci. Také jejich ztráta se zdála být nevyhnutelná. Redhorse je chtěl zachránit. Mělo-li se to podařit, nesměli jsme ztratit ani minutu. Každou minutu jsme se vzdalovali o mnoho miliard kilometrů od bodu, kde jsme je naposledy zaměřili. Na rozhodování jsem měl deset vteřin. Potom jsme museli opět vstoupit do lineárního prostoru a celá věc by se stala v podstatě bezpředmětnou. Jinou možnost jsem neměl, pane."

Rhodan se konečně podíval Huisovi přímo do očí a řekl: „Máte pravdu, podplukovníku, na vašem místě bych jednal stejně. Přesto jsem nucen vám udělit přísnou důtku. Bez svolení nadřízených jste vystavil nebezpečí života dva tucty mužů. Pokud se Redhorse a jeho muži nevrátí, budu vás muset potrestat. Za osud dvojčat a Guckyho nejste samozřejmě odpovědný. Jednali na vlastní pěst a když se k něčemu rozhodnou, nikdo jim v tom nezabrání. Posad'te se. Chci s vámi probrat ještě něco."

Huise si oddechl, věděl, že nejhorší má už za sebou. „Ano, pane?" zeptal se a posadil se.

„vy Guckyho znáte, že?" zeptal se Rhodan s letmým úsměvem. „Věříte tomu, že by se vrhl do nějaké bezvýhodné situace?"

„Upřímně řečeno - ne, pane."

„Já také ne. Měl tedy dobrý důvod, proč se držel Slunečních inženýrů. Musel vědět něco, z čeho vyvozoval, že se z toho dostane se zdravou kůží. Jistě však počítal i s tím, že v nejhorším ho nenecháme v bryndě my." Rhodan se odmlčel. „Nuže, vzdálili jsme se od místa posledního zaměření Guckyho několik tisíc světelných let. Kosmická bouře však utichla a nám už v centru Andromedy nehrozí bezprostřední ohrožení života. Jsou k dispozici přesné údaje o místě posledního zaměření?"

„Ano, pane. Uchovává je major Notami, náčelník navigace."

„Dobře. Chci se na ně podívat, půjdeme spolu."

O několik minut později oba vstoupili do centrály zaměřovačů. Major Notami jim šel vstříc. „K ničemu zvláštnímu nedošlo, pane, kromě toho, co už víte," hlásil.

„To úplně stačí, aby z toho člověka rozbolela hlava. Chci znát data posledního zaměření lodi Slunečních inženýrů, ze kterých vycházel Don Redhorse při svém pokusu o záchranu pohřešovaných."

„Data jsou vám k dispozici, pane, ukládají se automaticky," řekl major a pokynul mladému poručíkovi. Za okamžik požadované údaje byly vytištěny a ležely na stole před Rhodanem a Huisem.

„Jste si jistý, majore, že Redhorse pohřešované našel?"

„Ano, pane. Souřadnice a kurz lodi teleportérů byly známe. Víme také, že také jen zřídka mění směr svých

skoků. Redhorse měl veškeré předpoklady pro objevení pohřešovaných."

„Proč nás tedy nenásledoval a nevrátil se."

Notami se zatvářil ublíženě. „To nemohu vědět, pane. Muselo se stát něco, s čím jsme nepočítali."

„Také si to myslím," přisvědčil Rhodan. „Gucky se stále snažil dovědět se co nejvíce o Slunečních inženýrech a zjistit, kde leží jejich mateřská soustava. Chtěl je také přesvědčit, aby nebudovali nový transmitter, získat je pro spojení s námi. Věřím, že se mu leccos z toho podařilo. Kdybych znali souřadnice domovské soustavy Slunečních inženýrů, věděli bychom, kde máme Guckyho hledat. My je ale neznáme. A tak musíme jít po Redhorsových stopách."

„Chcete říci, pane, že se máme vrátit?" zvolal překvapeně Huise.

„Ano, přímo do centra Andromedy," rozhodl Rhodan. „Musíme Guckyho a bratry Woolverovy najít, i kdybychom měli prohledat všechny sluneční soustavy, co jich tam je. Ještě nikdy jsem nenechal v bryndě žádného Pozemšťana a už rozhodně ne přítele. A tentokrát se nejedná jen o přítele. Gucky je nenahraditelný."

„Rozumím, pane. Mám vašim slovům rozumět tak, že mám dát povel otočit CREST III?" zeptal se pro jistotu Huise.

„Ano. Dostanete ještě seznam lodí, které nás budou doprovázet. Ostatní nás budou očekávat na stanovené pozici. CREST III se však vrátí do centra Andromedy."

Huise vstal, zasalutoval a opustil centrálu zaměřovačů.

„Těžce nese svou odpovědnost, pane," řekl Notami Rhodanovi, když nadporučík odešel. „Byl to skutečně on, kdo dal Redhorsovi povolení ke startu." Rhodanův obličej neprozrazoval, co si o tom myslí.

„Ano, dal povolení, protože byl přesvědčený, že jedná správně. A to je, milý majore, podstatné. Na úspěchu nebo neúspěchu tolik nezáleží. Motivy jsou důležitější než výsledky. Na první pohled to může vypadat divně, ale moje zkušenosti potvrzují, že je tomu tak. Člověk, který myslí jen na výsledek svého snažení, jedná vždy úzkoprsě. Ale když je přesvědčený, že jeho jednání je správné, uvažuje bez omezení a jeho rozhodnutí jsou nakonec lepší. Potom na sebe úspěch nenechá dlouho čekat. A ještě jeden bod je důležitý, majore, posuzování motivů nám ukazuje charakter člověka a jeho pocit odpovědnosti. Pro toho, kdo myslí jen na výsledek, je každý prostředek dobrý, a to

i špatný. Kdo však staví na první místo dobré motivy, nemůže sáhnout po špatných prostředcích."

Notami chvíli mlčel potom přikývl a řekl: „Věřím, že máte pravdu, pane."

„Ano, majore, stále se to potvrzuje," řekl Rhodan, vstal a odešel.

Notami se ještě díval za Rhodanem, když se na něj obrátil mladý poručík: „Víte co tím myslel, majore?"

Notami přikývl. „Ano, teď jsem pochopil, proč jsme my, lidé, v mlhovině Andromeda..."

V průzoru jachty se objevila osmá planeta soustavy Tří Matek a rychle se zvětšovala. Za chvíli už mohli rozeznat některé detaily na povrchu.

„Tomu už vůbec nerozumím, nikdo nás nepronásleduje, nikdo nám nebrání v letu," divil se nadporučík Vita.

„Něco tu neklape," neskřýval své pochybnosti Redhorse, který seděl vedle pilota. „Vsadím se, že nás zaměřili ještě než jsme odstartovali. Pokusili jsme se navázat s Miharosem spojení, ale obrazovka zůstala tmavá. Jednoduše nás ignoroval. Je to naprosto nelogické."

Gucky přecházel po kabině ode zdi ke zdi jako kdyby chtěl loď popohnat.

„Miharos to vzdal," prohlásil myšob, ale znělo to nepřesvědčivě. „Co by od nás také ještě chtěl? Nic. Věděl, že by měl jen zbytečné potíže s Mistry ostrovů, tak nás nechal uniknout. Bylo to pro něj nejlepší řešení."

„Takhle jednoduché to být nemůže," nesouhlasil s ním Tronar, který stál u dveří do chodby ke kabinám. „Sázím se, že překvapení nás teprve čeká."

„Pesimisté se mýlí jen zřídka," konstatoval Vita. „Kde přistaneme? V pralese, v horách nebo na moři?"

„Na moři ne!" zamítl Redhorse. „Na moři Tefrodi zničili KC-1. Vyhledáme si úkryt v pralese. Doufejme, že nás tam Sluneční inženýři najdou, ale Tefrodi ne."

„Ti nás ani hledat nebudou," tentokrát už mnohem přesvědčeněji prohlásil Gucky. „Schi se mnou naváže kontakt, až se budou blížit k planetě, v tom je výborný, neselže."

Vita se plně soustředil na přistání. Nebyl by to žádný problém, kdyby nechtěl nalézt takové místo, které by bylo chráněno nejen ze všech stran, ale i shora. Sledoval tok velké řeky, vytékající odněkud z hor na severu pevniny. Kolem byl hustý, neproniknutelný prales, v němž by člověk bez zvláštního vybavení asi sotva přežil.

Nakonec nadporučíkovu pozornost upoutalo velké jezero.

„Myslím, že to máme," řekl a ukázal kupředu. „Je tam pár hustě porostlých ostrovů, obklopených skalisky."

Jachta je malá a snadno ji tam ukryjeme."

Jachta byla nejen mimořádně rychlá, ale i snadno ovladatelná a pohyblivá. Vita si vybral jeden menší ostrůvek s jedinou říčkou. Zlálak ho skalní útvar na břehu, který svými převisy poskytoval dobrý přirozený úkryt. Vita vypnul motory a manévroval jachtou jako kluzákem na antigravitačním polštáři.

„Budeme muset zásobami šetřit," řekl Redhorse po přistání. „Měli bychom se pokusit objevit zde nějaké jedlé

plody. Nevíme, jestli nám Sluneční inženýři opravdu dopraví další zásoby."

„Určitě, a brzy," řekl Gucky.

„To je jedno. Seržant Ripotka a poručík Bjornsen vystoupí na břeh a porozhlédnou se. Ostrov je dost velký, mohlo by se tu něco najít."

„Mladé kořínky lián a čerstvé houby," zašeptal snivě Gucky.

Sluneční inženýři dodrželi slovo a hned druhý den ráno dopravili na ostrov tucet beden se zásobami, včetně vybraných lahůdek a tefrodské pálenky, a také léky.

„Jak jste to dokázali?" chtěl vědět Gucky.

„Přerušili jsme na jednom místě přívod proudu a zneškodnili tím paramříž. Než závadu našli a odstranili, byli jsme se vším hotovi," odpověděl Schi.

„Tak můžeme odstartovat," mluvil Redhorse když zásoby uložili do malého nákladního prostoru jachty. „Nebo nás tu ještě objeví."

„Tefrodi teď mají vlastních starostí dost," sděloval však Schi. „Sdělili jsme Miharosovi, že nevybudujeme nový transmitter. Všichni zajatci byli zatím osvobozeni, navzdory parablokům a dalším překážkám. Miharos je zoufalý. Tvrdí, že Pozemšťany osvobodil proto, že na oplátku počítal se vstřícností Slunečních inženýrů. Cítí se podveden."

„Nebudeme mít nic proti tomu, když svůj návrat k Velkým Matkám odložíte, nebo své rozhodnutí odvoláte," sděloval mu Gucky. „Jsem přesvědčený, že Pozemšťané vám učiní dobré nabídky. Můžete se stát jejich přáteli..."

„ne, nebudeme již nikomu pomáhat a nepostavíme žádné další transmise-ry."

„O to přece nejde. Nepotřebujeme transmitter. My máme sluneční transmitter. Potřebuje údržbu," naléhal Gucky a když viděl, že Schi váhá, pokračoval. „Rád bych tobě, Relovi a Moovi nabídl, abyste nás doprovodili. Ať již vaše rasa skutečně návrat, nebo ne, vy nás doprovodit můžete v každém případě. Vesmír je plný Matek. Zkuste to ještě s Pozemšťany. Jsou toho hodni."

„Zeptáme se Chrona," odpověděl Schi a podle zvyku zmizel bez rozloučení v doprovodu obou svých druhů.

„Chtěl bych mít aspoň jeden trumf, než se znovu objevím před Rhodanem," řekl Gucky tiše Redhorsevi.

„Mně by se také hodně ulevilo," přiznal major.

„Jak dlouho budeme na ty koule čekat?" zeptal se Vita. „Už bych rád vyzkoušel jachtu v lineárním prostoru."

„Brzy budeš mít příležitost," odpověděl Gucky. Počkáme asi jen do zítřka."

Bjornsen a Ripotka našli jedlé ovoce.

„je neuvěřitelné, co všechno se najde na neobydlené planetě," jásal Ripotka, když rozkládal úlovek na stole.

„Vypadá to a chutná jako pozemská řepa. Spousta vitamínů a výborná chuť."

„Karotka by byla lepší," brblal Gucky, ale rychle sebral pět kousku neznámého plodu a odklidil se stranou. Za chvíli už bylo slyšet chroupání.

„Poslyš, Gucky," zavolal na něj seržant, „přenechám ti část své denní dávky, když mi něco ze svého lupu vrátíš. Víím, že jsi vegetarián a potřebuješ to, ale já také. Tenhle kořen..."

„...chutná znamenitě," dokončil Gucky a souhlasně pokýval hlavou. A za-hryzl se do dalšího plodu.

„Našli jsme jich jen pět a Gucky už pořádá třetí," protestoval Ripotka s pohledem upřeným na Redhorse.

„Vegetariáni se nikdy nedokážou domluvit ani mezi sebou," konstatoval Bjornsen. „Kdyby si dali pořádný steak, byli by o hodně klidnější."

Druhý den na planetě přistáli Schi, Mo a Rel a oznámili četné novinky: „Návrat byl odložen. Miharos udělal velké ústupky, asi dostal nové rozkazy od Mistrů ostrovů. Jsme nyní volní a nezávislí. Máme vybudovat transmitter, pokud budeme chtít, ale už nás k tomu nebudou nutit."

„To je přece jasná léčka," sdělil Gucky své mínění Slunečním inženýrům.

Schi mu dal za pravdu. „Víme to, ale děláme, že Miharosovi věříme, dokud neopustíte soustavu. Potom svůj záměr stejně uskutečníme. vy však budete mít možnost nerušeně odletět."

„A vy? Poletíte s námi?"

„Ano, my tři poletíme s vámi," oznámil Schi.

Gucky promluvil nahlas: „Jste staří, velmi staří, Schi, čas u vás nehraje roli. Když odložíte návrat k Matkám o několik dní nebo o několik staletí, nic tím neztratíte. Byli bychom rádi, kdybyste ho odložili o několik staletí."

Důležité je pouze to, abyste již nepomáhali Tefrodům."

„Možná je to tak," odpověděl neurčitě Schi.

„Musím věřit, že je to tak, Schi, jinak bych si své činy musel do smrti vyčítat. ty to nemůžeš pochopit, ale pro mě váš návrat zůstává definitivním koncem jedné rasy."

„Poletíme s vámi, abychom si promluvili s Pozemšťany. Potom třeba pochopíme některé souvislosti, které nám unikaly. A nyní je čas odletět. Miharos nebude dlouho čekat, jeho flotila je v pohotovosti."

„Správně," řekl Redhorse, když mu Gucky Schiova slova přetlumočil. „Ze soustavy se dostaneme jedním skokem lineárním prostorem. Tam už budeme v bezpečí a v klidu zpracujeme kurz dalšího letu."

„Na tom není co zpracovávat," namítl Vita. „Poletíme ve směru Andro-Alfa, akční rádius jachty je velký. Musí mít stejný pohon, jako měly lemurské lodě, které překonávaly nepředstavitelné vzdálenosti."

„Dobrá. Startujeme, zásoby nám stačí na několik měsíců. Pokud do té doby Rhodana nenajdeme..."

„Mezi naší soustavou a okrajem galaxie je mnoho světů," signalizoval Schi, když Redhorse náhle umlkl. „Známe je. Nedělejte si starosti."

Nadporučík Vita usedl do křesla pro pilota, Redhorse převzal funkci navigátora, Bjórnsen si sedl na místo spojaře a zaměřovače. Gucky a dvojčata se stáhli do kabiny, kterou obývali společně, a uložili se ke spánku. Teď už se nemohlo nic stát.

„Start za deset vteřin," oznámil Vita. Obrazovka zaměřovače zůstávala prázdná, v blízkosti planety se nepohybovaly žádné lodě.

„Pět vteřin! Start!"

Jachta vystřelila k čisté obloze neobydleného světa a za okamžik se jim ostrov i jezero ztratily z dohledu. Vita si počínal tak, jako kdyby odjakživa pilotoval právě takové stroje. Dokonce Redhorse byl překvapen schopnostmi, které prokázal za této situace jeho výtečný první důstojník.

„Šest objektů ve směru desáté planety," oznámil náhle Redhorse. „Pronásledují nás."

„Jsme rychlejší," uklidnil ho Vita. „Přesto teď raději přejdeme do lineárního prostoru a soustavu opustíme. Navrhují skok na vzdálenost jednoho světelného roku."

Redhorse přikývl na souhlas. Jachta ještě víc zrychlila a Vita zapnul lineární pohon. Šest pronásledovatelů zůstalo daleko vzadu.

A potom zmizeli z obrazovky, stejně jako hvězdy, obrazovky byly černé. Trvalo to však jen několik vteřin. Automatika odpočítávala čas a v zadanou dobu opět zapnula normální pohon. Obrazovky se rozsvítily. Obří modrá slunce se však už proměnila v pouhé jasné hvězdy, planety už nebylo vidět.

„Žádní pronásledovatelé," oznámil Redhorse.

„Žádný rádiový provoz," dodal Bjórnsen.

Vita se pohodlně opřel ve svém křesle a prohlásil: „Teď jsme v bezpečí. Máme tu hvězdné mapy? Bude přece jen lepší, když propočteme kurz tak, abychom letěli relativně volným prostorem. Kde vlastně vězí Sluneční inženýři?"

„Jsou s Bulmerem ve strojovně, patrně se chtějí přesvědčit, jestli je tu dost energie, kdyby dostali hlad," řekl s úsměvem Redhorse.

„S nimi je to těžké," postěžoval si Vita. „Všechny pojmy u nich znamenají něco jiného. Hlad! Všichni si jídlem doplňujeme energii, ale oni ji hltají v čisté podobě. A když zatouží po věčném životě, vrhnou se do slunce a spáchají sebevraždu: Já to nikdy nepochopím."

Vtom však zabzučel interkom a všichni uslyšeli známý hlas. Byl to Miharosův hlas a zněl celou lodí!

„Toto je záznam. Mluví k vám velitel centra Miharos z Hoelu. Váš útěk jsem naplánoval do nejmenších podrobností. Musel jsem to udělat, aby Sluneční inženýři nevypověděli spojenectví. Nuže, odletěli jste a nyní jste v bezpečí. Sluneční inženýři se uklidnili a svůj šílený záměr vrhnout se do slunce neuskuteční. A nyní o vás, Pozemšťané. Když jste zapnuli lineární pohon, zapnuli jste zároveň malé zařízení, které jsem pečlivě nainstaloval do lodě než jste ji ukradli. Toto zařízení vám přehraje tento záznam a zároveň zapne odpočet doby zařízení pro sebezničení lodi. Od této chvíle máte přesně pět minut času, abyste se připravili na smrt. Ten váš zakrslík se dopustil osudné chyby, podcenil mně. To se nikdy nevyplácí. Šťastnou cestu, Pozemšťané!" Hlas zmlkl a rozhostilo se hrobové ticho. Do konce jim zbývalo ještě pět minut...

Tronar strčil do spícího Guckyho při prvních Miharosových slovech. Všichni napjatě poslouchali. Když Miharosův hlas dozněl nikdo nepromluvil.

„Zatracený chlap!" zaječel Gucky. Měl jsem to vědět, vždyť jsem telepat! Dostal nás!"

„Máme ještě pět minut...", nadhodil nejistě Tronar.

„Co to je, pět minut?" ptal se Gucky. „Na návrat je to příliš málo času, nestihli bychom to. Miharos si to dobře spočítal. Zničí i Sluneční inženýry a oni si myslí, že jsme v bezpečí."

„Schi!" zvolal Tronar. „Kde vězí Schi?"

Gucky už ale navázal spojení a v příštím okamžiku se tři energetické koule zhmotnily v kabině. Jejich žár o

poznání stoupl, ale klimatizace dokázala udržet přijatelnou teplotu.

„Vyrozuměli jsme z vaší rozmluvy, co se stalo," oznámil Schi. „My vám nemůžeme pomoci."

Tronar skočil ke dveřím. „Rakale, my musíme ten mechanismus najít a zneškodnit. To svedeme jen my.

Elektrické zařízení, přívod proudu, kabely..."

Než Gucky stačil něco říci, byla už dvojčata pryč.

Do exploze zbývaly ještě čtyři minuty.

Tronar a Rakal se odhmotnili, vstoupili do jednoho energetického toku a začali se svým pátráním po destrukčním mechanismu. Gucky se teleportoval na můstek a Sluneční inženýři ho následovali.

Vita stále seděl v pilotním křesle, ale vypadal zlomeně. Zřejmě neviděl žádné východisko a připravoval se na neodvratný konec. Redhorse se ale tak snadno nevzdával. Ještě než Gucky stačil otevřít ústa, zařval na něj:

„Uzavřít skafandr. Vystoupíme. Snad nás inženýři dopraví do soustavy Tří Matek."

„To nemá smysl," prohlásil Vita.

„Tam nás dostanou Tefrodi," dodal Bjornsen. „Miharos samozřejmě počítal s tím, že vystoupíme a postaral se, abychom neunikli."

„Ještě není všechno ztraceno!" konečně se dostal ke slovu Gucky. „Dvojčata hledají nálož. Pohybují se po energetických tocích a musí se k tomu mechanismu dostat. Oni ho najdou a zneškodní! Máme ještě tři minuty,, Tři minuty je dělilo od věčnosti, tři minuty, které jim připadaly jako věčnost... „Vám pomoci nemůžeme, ale musíme se vrátit a informovat Chrona o Miharosově novém zradě," sdělil Guckymu Schi. „Bude rozhořčen, stejně jako celá naše rasa. Nyní už návrat k Velkým Matkám nebude možné odložit, už nemáme nejmenší důvod déle váhat. Žijte blaze, Pozemšťané. Už nás neuvídíte, ale berte světlo a teplo jako pozdrav od nás. Žijte blaze, Pozemšťané, žij blaze, jejich malý příteli..."

Zmizeli než Gucky stačil cokoliv říci.

Zbývaly ještě dvě minuty.

„Tak se to přece jen stane," řekl Redhorse. „Všichni inženýři se najednou vrhnou do sluncí a slunce explodují. Tefrodi jsou ztraceni. Už nikdo je nemůže zachránit."

Gucky mlčky zíral na vysílačku. Vita vstal a beze slova přistoupil k Bjornsenovi.

„Spojte se okamžitě s Tefrodou a varujte kolonii na Hoelu. Musí okamžitě opustit základnu," řekl nadporučík rozhodně.

Vita se vrátil na své místo. Zbývala ještě minuta.

„Proč se neteleportuješ?" zeptal se Guckyho Redhorse. „Určitě by ses dostal na osmou planetu nebo na Hoel. Ačkoliv, co to říkám, vždyť soustava bude zničena. Ale mohl by ses dostat do některé lodi Tefrodů a přinutit posádku..."

Ještě třicet vteřin.

Před přijímačem se zhmotnil Tronar. Vypadal vyčerpaně, ale oči mu zářily.

„Našli jste?" zvolal Redhorse.

Tronar unaveně klesl do křesla. „Nebylo to snadné, ale dokázali jsme to. Našli jsme ho rychle, obtížnější bylo ho zneškodnit. Jachta nevybuchne. Můžeme pokračovat v letu," oznámil.

„Díky Bohu!" řekl Redhorse a poklepal Tronarovi na rameno. To bylo vše, co byl schopen v tuto chvíli říci. Vita seděl nehybně ve svém křesle. Poslední minuta uplynula.

„Věděl jsem to," řekl Gucky a ukázal svůj hlodavci zub. „Miharosovi bych nejraději sám zakroutil krkem, ale už se o to nemusím starat, beztak se usmaží. Schi je už jistě zpátky na Hoelu a informoval o jeho zradě. Kdybychom tak mohli navázat s ním spojení..."

Redhorse zatlačil myšoba do křesla.

„Uklidni se, maličký. Udělal jsi všechno, co bylo v tvých silách. Tvá mise skončila. Inženýři od jejich úmyslu už nic neodvrátí..."

„Navázal jsem spojení s tefrodským křižníkem, pane," ohlásil Bjornsen.

„Informujte je o tom, co se stane. A ať sdělí Miharosovi, že jsme zneškodnili časovanou bombu. Musí se také dovědět, že právě jeho další zrada způsobila, že se Sluneční inženýři nyní vrhnou do sluncí."

Bjornsen zprávu odvyšlal.

„Vaše rozkazy, pane?" zeptal se Vita Redhorse.

Redhorse se však podíval na Guckyho a řekl: „Nuže, šéfe? Čekáme na vaše rozkazy."

Zdálo se, že myšob povyrosl aspoň o centimetr, v rozporu s tím však jeho slova zněla provinile: „Rozkazy? Jak mohu dávat rozkazy, když mou vinou zahynulo čtrnáct lidí a celá rasa spáchá sebevraždu? Tím vším jsem vinen jen já sám."

„Ano, jsi vinen vším, co se stalo," souhlasil Redhorse. „Například tím, že Mistři ostrovů již nikdy nebudou mít mezigalaktický trans미터 a naše Mléčná dráha už nebude v budoucnu ohrožována jejich invazí."

Gucky se na Redhorse podezíravě podíval. „To myslíš vážně?" zeptal se nejistě.

„Naprosto."

„Tedy dobrá," řekl Gucky. „Chci, abychom tu počkali. Chci přesně vědět, co se stane se Slunečními inženýři. Ted' už to nemůže trvat dlouho."

„Počkáme čtyřicet hodin," rozhodl s konečnou platností Redhorse. „Potom přejdeme do lineárního prostoru a najdeme Rhodana, i kdybychom měli prohledat půlku Andromedy."

6.

První zachycené rádiové zprávy dokazovaly, že Miharos považuje varování Pozemšťanů za bluf. Brzy však poznal, že čas hraje proti němu. Jachta stále ještě existovala, ačkoliv už dávno uplynula doba, kdy měla vybuchnout. Nařídil tedy evakuaci města na povrchu a vyslal zvláštní komando, aby navázalo spojení se Slunečními inženýry, kteří se z okruhu základny najednou ztratili.

Komando je však nenašlo. I jejich podzemní město bylo opuštěné. Sluneční inženýři byli na cestě k Velkým Matkám.

Prvně v životě Miharos poznal na vlastní kůži, co je to panika. Teď si vzpomněl na varování a začal jednat, i když přesně nechtěl, co se vlastně stane, ale už věřil, že se stane něco strašného. Vydal rozkaz připravit všechny lodě ke startu a sám se spojil s Jedničkou, nejvyšším mezi Mistry ostrovů.

I tentokrát se na obrazovce neobjevila tvář, ale jen nic neříkající symbol.

„Co mi chcete sdělit, Miharosi?"

„Můj plán selhal, Vznešený. Pozemšťané sice uprchli podle plánu na jachtě, připravené k sebezničení, ale podařilo se jim destrukční mechanismus zneškodnit. Sluneční inženýři se rozhodli uskutečnit svůj šílený plán. Nemohu jim v tom zabránit."

„Vaše chyba, Miharosi," řekl chladně Jednička.

„Nechám vyklidit základnu, protože musíme počítat s katastrofou."

„vy zůstanete na svém stanovišti!" vyštěkl Jednička. „Vyšlu speciální komando a pokud jediná vaše loď opustí soustavu Tří Matek, bude zničena."

„Ale..."

„Žádné ale, Miharosi. Selhal jste a poneseš důsledky svého selhání. Kdybyste od počátku jednal s Pozemšťany i Slunečními inženýry jinak, nedostal byste se do této zoufalé situace. Nemohu vám pomoci, ani kdybych chtěl. Zůstanete na Hoelu, i kdyby to znamenalo váš konec."

Obrazovka ztmavla. Miharos vypnul přístroj a vyskočil, proběhl chodbou a skočil do výtahu k hangárům.

Uprchne! Jeho posádka ho uposlechne. Už dokonce věděl, jaký kurz zvolí.

Hangár byl prázdný. Všechny lodě už byly připravené ke startu na ploše kosmodromu a čekaly na jeho rozkazy. Vyjel na povrch nejbližším výtahem a okamžitě zjistil, že se něco změnilo. Změnilo se nebe, ale nejen nebe. Změnila se obě nyní viditelná slunce. Pořád zářila modře, nyní však o poznání intenzivněji. A byla viditelně větší a zvětšovala se přímo před očima. Vyrůstala do rozměrů skutečných obrů, hrozivých božstev, připravených pohltnout všechno kolem.

Miharos ztuhl, nedokázal se vůbec pohnout.

„Musíme odstartovat než bude pozdě!" zvolal důstojník, který k němu přistoupil.

„Město je vyklizené?"

„Nemáme dost lodí, veliteli. Několik lodí pronásleduje jachtu s uprchlíky, nepodařilo se nám s nimi navázat spojení, jiné jsou na běžných hlídkových letech, ale vidí, co se děje a nechtějí riskovat přistání..."

„Znamená to, že musíme zanechat ženy a pomocný personál v tomhle pekle?"

„Nemáme jinou možnost, veliteli. Nebo snad chcete, aby ženy nahradily naše posádky v lodích? Potom zahynou zkušené lidi. Jak potom dosáhneme svých cílů?"

„Našich cílů?" opakoval jaksi nepřítomně Miharos. „Už nemáme žádné cíle. Jen útěk, útěk z tohoto pekla a útěk před Mistry ostrovů! Oni nás budou pronásledovat. Musíme objevit nějaké místo, které neznají. Jsme psanci. Mám obavu, že je vlastně jedno, jestli tu zahyneme žářem nebo se ztratíme v nekonečném prázdném prostoru. Ostatně je už asi pozdě i na tuto volbu. Převezměte velení a pokuste se zachránit aspoň lodě a posádky. Mistři ostrovů jsou od nynějška vašimi nepřáteli. Najděte nějaký neobydlený svět nebo uprchněte k Pozemšťanům. Udělejte to, co budete považovat za správné..."

„A co vy, veliteli centra?"

„Já zůstanu tady," řekl Miharos a zadíval se k městu. „Nemohu tu nechat ty muže a ženy jejich osudu, samotné. Třeba budeme mít štěstí a k explozi nedojde."

„Ještě nějaké rozkazy, veliteli centra?"

„Ne. Hodně štěstí!"

Důstojník zasalutoval a rozběhl se k lodi. Miharos se za ním díval, potom se prudce otočil a šel zpět k výtahu do podzemí. Tam nastoupil na pohyblivý chodník, který ho odnášel k obytné kolonii. Věděl, že tím, že předal velení, si podepsal ortel smrti. Už mu na tom nezáleželo.

Zpráva o Miharosově zradě na Pozemšťanech působila na shromáždění Slunečních inženýrů jako bomba, ale do

pocitu rozhořčení se mísila i radost, že návrat už nikdo nemůže ničím zpochybnit.

„Byla to poslední zrada, kterou na nás Tefrodi spáchali. Pozemšťané byli pod naší ochranou a oni je zabili. Už nebudou mít příležitost spáchat na nás další zradu,“ zahřímal Chron a vyjádřil tím pocity celého shromáždění. Telepatický jásot uvedl celé shromáždění do varu. Žhavé koule se divoce vlnily, navzájem se slučovaly a vytvářely divokou symfonii energie a jasu. Chro-novy myšlenkové signály dlouho nemohly proniknout tou neslyšitelnou vřavou.

„Velký návrat, vytouženou proměnu... zahájíme okamžitě!“ pronikla nakonec jeho slova k šilícímu shromáždění. „Matky nás čekají! Kupředu, bratři...“

Schi v tom zmatku ztratil oba své druhy. Cítil však, že od této chvíle už vlastně žádný jednotlivý Sluneční inženýr neexistuje. Všichni se slili v nerozborné společenství, které se společně rozletí k Matkám. Potom ztratí i individuální tvar, tělo.

Schi se v myšlenkách vrátil ke svým pozemským přátelům a zejména k malému telepatovi. Brzy budou pomstěni a ve stejném okamžiku se Sluneční inženýři zbaví jha, které snášeli padesát tisíc let.

Schi se teleportoval na povrch Hoelu. V dále rozeznal lodě Tefrodů, kteří ještě nevědí, co je čeká. Ale teď to začnou chápat.

Zářící mrak již stoupal k obloze a ve výšce se rozdělil. Každý z inženýrů se rozhodl, do které Matky se vrátí. Schi si zvolil tu, která byla na opačné straně planety. Nespěchal. Jeho poslední myšlenky patřily přeměně a budoucnosti, která je po ní čeká. Viděl, jak se slunce před jeho zrakem zvětšuje. Již statisíce jeho druhů do něj vstoupili a proměnili se v čirou energii. A bylo mu jasné, že tento příliv energie znamená nejen konec určité formy existence jeho rasy, ale i konec Hoelu.

A Schi skočil. Skočil naposledy, skočil vstříc modře planoucímu obrovskému slunci a Matka ho přijala...

7.

Jachta se přiblížila ke třem sluncím na vzdálenost pouhých několika světelných minut, aby ztížila zaměření paprsky nadsvětelných rychlostí. Vita udržoval jen minimální nutný bezpečnostní odstup od možného zdroje katastrofy.

Nyní mohli pozorovat, jak se blíží. Zřetelně viděli, jak se slunce začala zvětšovat. Nyní tvořila rovnoramenný trojúhelník se dvěma planetami ve středu. Jednou z nich byl Hoel.

Redhorsovi připomínal mŕu mezi třemi pochodněmi, která neví kudy uniknout. Pochodně byly stále větší a žhavější. Stále četnější erupce na jejich okrajích vysílaly energetické výrony do prostoru. Jedna protuberance zasáhla Hoel a planeta začala hořet. První planeta v těžišti trojúhelníku již shořela.

Vita zareagoval včas. Sotva katastrofa začala, přepnul na maximální zrychlení a loď vystřelila do prostoru. V tom okamžiku se Hoel proměnil v shluk rozžhavených plynů a v příštím okamžiku tři slunce splynula v jedno.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych, že je to možné,“ zašeptal zděšené Tronar. „Nova, která bude brzy větší než celá dosavadní soustava.“

„Důstojný náhrobek pro čtrnáct našich mrtvých,“ řekl Redhorse.

„Je to i Miharosův náhrobek,“ zavrčel Gucky.

Nova už pohltila třetí a pak i čtvrtou planetu a stále rostla. Její průměr už přesahoval dvě stě milionů kilometrů.

„Tady už nemáme co dělat, nadporučíku. Odlétáme,“ řekl Redhorse.

Vita mlčky přikývl. Nikomu v někdejší soustavě Tří Matek již nebylo pomoci. Vitovy prsty přejížděly po tlačítkách řídicího pultu, ale byly to automatické pohyby. Veškerá potřebná data byla už uložena do automatiky, stačilo vlastně zmáčknout jediné tlačítko. Vita ho stiskl.

„Ještě deset minut do přechodu do lineárního prostoru,“ řekl Vita.

„Mě je jedno, úplně jedno, jestli Rhodana najdeme nebo ne,“ vykřikl Gucky a vrhl se na lehátko vedle místa navigátora. „Jsem hotový, vyřízený. Za tu hrůzu jsem odpovědný jen já. Už nikdy se nebudu moci zasmát...“

Redhorse se posadil na lehátko k myšobovi.

„Jestli teď propadneš komplexům, můžeme to rovnou zabalit,“ naléhal major. „Nezapomínej, co ještě máme před sebou. Máme omezené množství zásob, cizí loď u níž jen odhadujeme dolet a především nevíme, kde je náš cíl. Pokud ztratíme víru, že ho dosáhneme, nikdy to nedokážeme. Musíš nám v tom pomoci, Gucky, jestliže ztratíš odvahu...“

„Proč já, proč vždycky já?“ zapištěl Gucky a stáhl svůj šibalský obličejíček do úšklebku. „Všechno vždycky závisí na mě. Mám-li výčitky svědomí, tak se všechno pokazí? Ale když budu energický a optimistický, půjde všechno hladce? Dobře. Udělám všechno tak, jako kdybych byl opravdu tak důležitý.“

Gucky se po těchto slovech skutečně zvedl s rozhodným výrazem.

„Jsi tak důležitý, a ty to víš,“ řekl vážně Redhorse. „Jsi prohnaný a chceš, abychom ti to říkali, tak to je. Dobrá. Opakuji, jsi tak důležitý.“

„Gucky je nejlepší,“ řekl také Vita.

„A co se nás týče, jsem také optimistický,“ řekl s letmým úsměvem myšob. „Musím jen stále myslet na Sluneční

inženýry. Jak to vysvětlím Rhodanovi, celá rasa..."

„Nepostaví nový transmitter," skočil mu do řeči Redhorse. „To je to podstatné. A oni nejsou mrtví, splnili si svůj dávný sen. Už o tom nechci slyšet, Gucky. Za dvě minuty vstupujeme do lineárního prostoru a nevíme, co nás po návratu čeká."

„Co by nás mohlo čekat? Kdyby něco, jsem u sebe v kabině. Až narazíme na Rhodana, tak mě vzbud'te," prohlásil Gucky a zmizel.

„To není myšob, to je liška," řekl Vita. „Výčitky svědomí opravdu má, ale aby se uklidnil, donutí nás všechny, abychom ho utěšovali."

„Jistě, ale to jen dokazuje, že nás potřebuje," řekl Redhorse. „A to je dobře. Ti, kdo nikoho nepotřebují, nemají srdce. Všichni potřebují přátele, Gucky také."

„Ten jich má dost, majore, možná proto je tak silný." „Snad," odpověděl Redhorse.

CREST III a sto doprovodných lodí dosáhly sektoru, v němž byly naposledy zaměřeny kulovité lodě teleportérů. Pochopitelně tu už nebyly.

„Kosmická bouře se utišila," hlásil podplukovník Huise Rhodanovi, když vstoupil do observační kopule skrz jejíž průhledné stěny mohli přímo pozorovat vesmírné prostory. „Všechno vypadá naprosto normálně."

„Jistě, bezprostřední nebezpečí nám nehrozí," souhlasil Rhodan. „Ale nic nám to neříká o tom, kde může být Redhorse, Gucky a ostatní. Budeme se muset poradit s Notamim. má uložena data o všech Redhorsových zaměřeních. Musíme předpokládat, že příliš neměnili kurz. Sluneční inženýři věděli, kam letí a asi tam letěli rovnou a Redhorse je sledoval."

Rhodan přešel k interkomu a za okamžik se na obrazovce objevil obličej službu konajícího důstojníka zaměřovací centrály.

„Ať major Notami přijde do observační kopule a vezme s sebou údaje o kurzu a zaměřených souřadnicích KC-1," řekl Rhodan.

Notami přišel za pět minut.

„Jsme právě v místě, odkud KC-1 startovala, pane. Náš kurz sleduje kurz lodí Slunečních inženýrů. Když se budeme pohybovat průměrnou rychlostí deset milionů kilometrů za minutu, musíme je brzy dosáhnout."

„Omyl," řekl Rhodan. „Sluneční inženýři jsou schopni uskutečnit skok o deset milionů kilometrů každých deset vteřin. Musíme počítat s tím, že to tak dělali. Musíme proto letět mnohem rychleji. Jde jen o to, abychom letěli správným směrem."

„Je to věc štěstí, pane."

Rhodan přikývl. Všichni tři mlčky hleděli do nekonečného prostoru.

Huise zapnul obrazovku zaměřovače nadsvětelných rychlostí. Jejím prostřednictvím se daly pozorovat události, probíhající velice daleko, přímo v okamžiku, kdy se děly. Vzdálenost už nehrála žádnou roli.

Notami si vzal k ruce hvězdnou mapu a porovnával ji s uskupením hvězd na obrazovce. Trvalo několik minut, než se mu podařilo najít správný sektor.

„Ty mapy nám už nejsou moc platné," konstatoval major. „Mnoho se změnilo, i když žádné nové hvězdy nevznikly. Ale světelnost jednotlivých hvězd se změnila velmi podstatně. Měli bychom si pořídit nové mapy..."

„K čemu?" zeptal se Rhodan. „V Andromedě už nemáme co pohledávat. Opustíme ji a..."

Rhodan překvapivě zmlkl uprostřed věty a Huise a Notami se na něj nechápavě dívali.

„Proč jste se zarazil?" zeptal se Huise, když se mlčení prodlužovalo.

„Jestliže Redhorse, Guckyho a ostatní nenajdeme, pak se budeme muset jednoho dne vrátit," řekl tiše Rhodan.

„Potom budou muset Mistři ostrovů a Tefrodi vyrovnat účet za své činy. Mlhovina je velká, příliš velká pro pár Mistrů ostrovů."

„Tady nás čeká ještě spousta tajemství,"

řekl Huise. „Obávám se však, že bychom zanedbali Terru, kdybychom se pokusili do nich proniknout."

„Na Teře je vše v pořádku," řekl Rhodan. „Mohu se plně spolehnout na naše přátele. Dělá mi však starosti Mléčná dráha."

„Ještě jedna nova!" zvolal v tom Notami. „je modrá a obrovská."

Rhodan se otočil k obrazovce. Velký, modře zářící bod nebylo možné přehlednout už proto, že se stále zvětšoval.

„Nové hvězdy nebyly v posledních dnech žádnou zvláštností," řekl pomalu Rhodan. „Tohle je však neobvyklá nova. Ještě nikdy jsem neviděl tak rychle se zvětšující hvězdu. A také nemá nic společného s kosmickou bouří minulých dní!"

„Správně," souhlasil Notami. „je to zcela nový fenomén a leží přímo v našem kurzu. Měli bychom se tam podívat, pane."

„Uděláme to," rozhodl Rhodan. „Propočtete vzdálenost a kurz upřesněte podle modré supernovy, podplukovníku. Přesuneme se k ní lineárním prostorem."

Když se jachta vrátila do Einsteinova prostoru nadporučík Vita zjistil, že urazili vzdálenost pouhých dvou světelných let.

„Naprogramoval jsem navigační počítač na vzdálenost sto světelných let, a my jsme urazili jen dva roky," hlásil znepokojeně nadporučík. „Něco tu nehraje, pane."

Redhorse v rychlosti překontroloval všechny údaje přístrojů a zamyšleně prohlásil: „Zdá se, že nám Miharos připravil ještě další překvapení. Jestliže lineární pohon z nějakého důvodu nepracuje jak by měl, jsme vyřízeni stejně, jako kdyby nás vyhodil do vzduchu."

„To jsou pěkné vyhlídky," poznamenal Bjornsen od přijímače.

„Raději nám řekněte, co je na vlnách," obrátil se na něj Redhorse.

„Nic zajímavého," odpověděl spojař. „Několik zpráv od Tefrodů z prostoru Hoelu. Patrně tam skoro všichni zahynuli, Miharos určitě."

„My jsme je varovali a je to jejich chyba, že nám nevěřili, mohli se zachránit," řekl Redhorse. „Jinak nic?"

„Moment!" vykřikl Bjornsen, zmáčkl nějaké tlačítko, posunul nějakou páčku a najednou všichni jasně uslyšeli hlas, který říkal: „...ohlase se! Zde pozemská loď CREST III, poloha XB-68-NG hvězdné mapy Andromedy. Voláme

KC-1. Ohlase se! Zde pozemská loď..."

To volání se vysílalo nepřetržitě, samozřejmě ze záznamu. Bylo však jisté, že na příjmu někdo nepřetržitě je. Redhorse okamžitě zadal udané souřadnice do počítače.

„Vzdálenost čtyři sta světelných let. Doufejme, že je naše vysílačka dost silná," řekl Redhorse, když se podíval na výsledek počítačového propočtu.

Bjornsen na nic nečekal, zapnul vysílačku a předal mikrofon majorovi.

„Zde Redhorse na tefrodské jachtě. Poloha BN-10-AZ, vzdálenost čtyři sta světelných let. Potřebujeme pomoc, lineární pohon nefunguje. Konec."

„Počkáme na odpověď CRESTU III, nebo to ještě zkusíme?" zeptal se nadporučík Vita.

„Nebudeme měnit polohu, počkáme," nařídil major.

Odpověď z CRESTU III dostali až za pět minut. Měli zůstat na místě a čekat. Čekali pět hodin. Potom jachta vplula do hangáru CRESTU III...

Rhodan vyslechl zprávu navrátilců a stále se upřeně díval na desku psacího stolu před sebou. Redhorse vypadal sklíčeně, Gucky studoval vlastní tlapky, jako kdyby je viděl prvně v životě, Vita, Tronar a Rakal Woolverové se snažili tvářit nezúčastněně. Také Rhodanův obličej nic nevyjadřoval.

„Akce stála čtrnáct lidských životů," řekl konečně Rhodan. „Každý život je neocenitelný. Přesto se musím ptát: stálo to za to? Musím se tak ptát, protože já se budu muset na Zemi zodpovídat z našich činů. Ale nejde jen o smrt čtrnácti našich lidí, těch nejlepších. Byla zničena i jedna celá rasa a zemřelo asi padesát tisíc Tefrodů. Je to dobrý výsledek?"

Tíživé mlčení, které nastalo po těchto slovech, přerušil až Gucky.

„Ty to nevidíš správně, rasa Slunečních inženýrů nebyla zničena, pouze se proměnila," řekl důrazně myšob.

„Chtěli to. Také jsem to zpočátku nechápal, ale přesvědčili mě. A už nikdy nevybudují transmitter pro Mistry ostrovů. Tefrody jsme včas varovali a není naše chyba, že nás neuposlechli."

„Máš jistě pravdu, maličký," přisvědčil Rhodan. „Mou povinností je však brát v úvahu i veškerá negativa, i když pozitiva převažují."

Ke slovu se přihlásil podplukovník Huise. Díval se Rhodanovi pevně do očí, ale jeho hlas prozrazoval jeho vzrušení: „To vše je také moje vina a jak jste řekl, zasluhuji potrestání, pane. Nyní žádám, abyste trest stanovil." Rhodanův pohled zjihl. „Nevidím důvod, abych vás trestal, podplukovníku. Plnil jste své povinnosti a v tomto konkrétním případě byly vaše pohnutky správné a výsledný efekt je rovněž pozitivní. Vyslovuji vám svůj dík. A co se týče vás, pánové," Rhodan přešel pohledem Redhorse a dvojčata Woolverovy, „rád bych, abyste mě příště informovali o svých záměrech předem. To je vše, co po vás žádám."

Redhorse i dvojčata jen mlčky přikývl. Všichni si oddechli, bylo jasné, že se v Rhodanových očích ospravedlnili. Jen Gucky byl stále nespokojený.

„A co já?" zeptal se. „To nestojím ani za zmínku?" Myšob se vypnul jak jen to dokázal. „Jen proto, že nejsem Pozemšťan..."

„Ty si přece beztak děláš, co chceš, můj milý malý příteli," řekl vážně Rhodan. „Co ti tedy mám říkat? A co se tvé poslední poznámky týče, ty přece nejlépe víš jak o tobě všichni smýšlíme."

Gucky přikývl. Skutečně to dobře věděl. Rhodan však ještě chvilku počkal, aby měl Gucky možnost reagovat, ale myšob se s touto odpovědí spokojil.

„Vrátíme se stejnou trasou, oznamte to doprovodným lodím, podplukovníku," řekl už jiným tónem Rhodan. „Za

deset minut eskadra přejde společně do lineárního prostoru."

Rhodan se zadíval na obrazovku, ale nemyslel na to, co vidí. Myslel na to, že energie hvězd, kterou vidí, snad není pouhou energií, že je to, možná, forma života, jakou si lidé dosud nedovedli představit. Forma života, s níž by se mohli jednou setkat.